

bažnyčios nėra. Ale kam čia jos reik; sake kiti: „musų tėvai pa- baigė amžį nematę mokyklos, pa- baigsim ir mes. O vaikams tai se- niai nereik, nes, ypač dabar, kaip tik gauna mokslo, tai tuoj ima cicikliauti.“—Laikraščiai čia žmo- nės neskaito, ukininkai senovis- kai, o kaip neuždera, tai Dievą kaltina.

(“L. U.”).

IS IGLIAUKOS, Marijampolės pav.

Neperseniai čia apsigyveno P. Grinkevičius, buvęs Lomžoje ar- tik ne mokytoju. Gaudamas eme- ritūrą ir turėdamas užtikrintą du- nos kašį ir šiltą kambarį, rodo, galėtų ir pasislėpti mažumėlę po sunkių mokytojaus darbų. Bet kas myli tėvynę, tas myli ir jos žmones, tas jų naudai nesiliauja dirbti. Igliaukos jaunimas nie- kuomi nesiskiria nuo visos Lietu- vos jaunimo: ir čia virtuokliai- mas, mustynės, naktimis valkio- jimas nepirminia jaunimui, ypač šventadieniais. Taigi ir jaunima- ponas Grinkevičius, kaip matyti, ir atkreipė akį. Šventadieniais kveičia jaunimą abiejų lyčių, mo- kina juos dainuoti, žmoniškai elg- tis ir gražiai kalbėti. Žada su- rengti šeimynišką vakarėlį. Žo- džiui kalbant, pradžia labai graži, sumanymai praklinus. Tik tegul Dievas stiprina jo nebejaunus įe- gas ir augina sėklą, kurią jis be- ria į jaunimo širdį. Švečias.

(“Saltinis”).

IS GELGAUDISKIO, Naumiesčio pav.

Pirmajam sniegui nutirpus, dvar- Komaras išvarė darbininkus lauko arti. Iš pradžių ėjo gerai arti, nes buvo neįsaulusi žemė, tik tai vie- tomis nesiekė žagrė žemės, kur bu- do dar truputį sniego. Bet p. Komaras į tą nežūrėjo. Dabar jau trečia diena kaip pradėjo po truputį šalti ir užsidedo ant žemės pluta, bet dar tebeariama. Sun- kūs arimas. Arkliai, šiaudais šė- riami, nepaveža žagrės. O kalvis nespėja taisyti žagrų, nes į su- šalusią žemę greitai sulaužo.

Lauras.

(“Saltinis”).

Jau keleta metų kaip Gelgaudi- skio nėra monopolio (išskeltas į Plokščius), bet degtinėje čia ga- lina ir maudyti, nes yra vienas geras žmogelis, kuris „slapta“ pa- davinėja degtinę. Ar nevertėtų gminos ponams nors akia užmes- ti ten, kur reikia?

Peklos Kukorius.
(“L. U.”).

IS MARIJAMPOLĖS.

5 d. gruodžio Marijampolėje, namė Ab. Aronhauzo, ką ant kam- po. Prienų gatvės ir rinkos, buvo Marijampolės Ukininkų Draugo- vės susirinkimas.

Buvo kalbama apie užmąstytą ateinančiais metais ukių „parodą“ Marijampolėje. Leidimas parodai dar negautas, nes gubernatoriaus parei- kalavau pristatyti parodos progra- mą ir davė laiko iki 1 d. sausio mėn. senoj stiliaus. Su pa- rodos leidimu susitarta su pa- selpos nuo valdžios gavimas parodai, kuri išneša trečdalį žmonių skir- mos sumos. Svarbu surikti paro- dą kuodaugiau pinigų, kad nuo valdžios daugiau paselpos gauti. Kaip dideliais pinigais prisidės „Zagrė“, pasirodys tik per „Za- grės“ visuotinę susirinkimą, kur- gal bus vasario mėnesio pabaigoje. Dabar žagrėčiai kaip ir šalinai nuo parodos ruošimo. Paketinta parodai pinigų apie tukstantus rub. Surašas anų tipas „Zemės“ No. 23 nepilnas. Tos aukos turi būti laikomos kaip paskola parodos reikalams, kurios bus grąžintos su parodos įteigiu. Žinoma, paroda duos nuostolius. Tie nuostoliai pasidengs iš sukaulytų pinigų nuo galvos polygiai, kiti gi pinigai grįžs aukavusiems. Paviršutinis apži- rtymas išlaikyti — ant aptverimų, reikalingų padėjimui, buvo ar pa- šaukiję padėjimui išstatyti naminių išdirbinių, pastogės geresniems gy- vūnams, kur savininkai statydami savo gyvūlius turės išsipirkti vietą už 3—3 rublius — parodo, kad pa- rodai reikia turėti bent 2—3 tuk- stantį rublių. Kad iki pirmam sausio 1910 m. turėti žinias, kiek yra pinigų parodai, nutarta, kad pinigų, kiek kas parodai pa- dėjo, sudėti pas „Zagrės“ ka- sierių p. Kasį Gatvę Marijam- polėje ir p. Joną Baltrušaitį, „Za- grės“ vediką, Kalvarijoje iki Nau- jų Metų. Teipogi nutarta platinti žinias apie parodą ir kviesti ku- daugiau ukininkų prisidėti prie

parodos, kad dėl pinigų stokos visas reikalas, pirmas šitos rūšies viešas pasirodymas Suvalkiečių lie- tuvių, nešubuočių ant abiejų kojų, ir kad bent kaltė už tai nekybotų ant Marijampolės Ukininkų Drau- govės. Parodai pasibaigus tvo- ros, triobos pasiduos per licita- ciją ir įdėti pinigų didžiama grįž.

Sutvarkyti parodos programą ir žinias apie lėšas parodai surengti, nutarta per susirinkimą Marijam- polės Ukininkų Draugovės sausio 2 dieną naujo stiliaus. Parodos tikslas—supažindinti visuomenę su dabartiniu ukiu stoviu pas mus, parodyti, kokios yra mūsų apelin- kėje gyvulių veislės, ukių masi- nos, naminiai išdirbiniai, koki bu- dai ukininkavimo, gyvulių šėri- mo, pienininkystės, ir tt., o teipo- gi praplauti ukiškas žinias, dėl- gi kurio tikslo pakviesti specialistai daryti paskaitas, duoti moksliskus paskaitinius apie gyvulius ir įvai- rias ukių šakas.

Dovanos turi būti skiriamos už tikrai geriausius išstatytus daiktus (ekspонатus).

Nutarta smulkiau aptarti paro- dos reikalus susirinkime sausio 2 dieną, kuri „Zagorėčiai“ ir šiaip žmonės, kuriems Marijampolės pa- rodos rūpi, šiuom yra kviečiami. Tame gi susirinkime bus renkama 1000 metams Marijampolės Uki- ninkų Draugovės Valdyba ir Re- vizijos Komisija.

Bus dar P. Vitkauskio praneši- mas: „Apie pagerinimą gyvulių veis- lės Suvalkų gubernijoje.“ (Atsa- kymas ant Žemdirbystės Departa- mento užklauso).

P. Vitkauskas.
(“Zemė”).

IS SAKIŲ, Naumiesčio pav.

Sakių „Sviesos“ skyriaus likvi- dacijos susirinkimas, paskirtas lap- kričio 21 d. 1909 m. neįvyko.

Dviem savaitėm praėjus, t. y. gruodžio 5 d., 1 val. po pietų, bu- vo paskirtas antras susirinkimas. Atvyko 13 narių: Jonas Stauga- itis, Emilija Aleksutė, Marija Vi- tauskytė, Veronika Osipavičiūtė, Pranas Stankaitis, Juozas Krikšči- kaitis, Antanas Dumčius, Antanas Tėvelis, Zakarevičius, Vincas Dam- brauskas, Žvirblis, Simanas Lau- rinaitis ir Jonas Tautinskas.

Pirminkininkas Jonas Stauga- itis, buv. Sakių „Sviesos“ skyriaus pir- mininkas.

Susirinkimas pripažintas teisotu. Pirmuoliaus J. Staugaitis davė apyskaitą už pereinus 1908—9 me- tus.

Sakių „Sviesos“ skyriaus gyvavo arti pusantrų metų. Antruosius metus gyvavimo Sakių „Sviesos“ skyriaus pradėjo, turėdamas 34 na- rius ir kasoje 19 rub. 73 kap. Pra- didioje antrųjų metų prabuvo dar 10 narių, tokiu būdu Sakių „Svie- so“ skyriaus užbaigė savo gyvati- su 44 nariais. Liepos mėn. 1908 m. buv. buvo metinis susirinkimas, dar vėliau buvo 4 paprasti susi- rinkimai. Rugpjūčio 15 d. 1908 m. Sakiuose buvo surengtas lietu- vių vakaras įvairios programos, vaidinta kom. „Vaito piršlystė“ ir „Nutruko“. Dėl blogo oro pu- blikos susirinko nepadidėj ir va- karas nedavė jokio pelno. Rug- pjūčio mėn. atidaryta Sakiuose ta- tyčia nusaidytame bute vieša ska- dykla; į ją buvo išrašyta visi lietu- viški laikraščiai ir kai kurie rusiš- ki; iš Amerikos laikraščių buvo „Lietuva“. Knygynė buvo apie 550 knygų. Palaikymui skait- klos surinkta aukų 40 rub. 45 kap.

Žmonės noriai buvo pradėjo lan- tyti skaityklą ir imti iš knygy- no knygas skaityti.

Toks laimingas ir pasekmingas plėtojimas Sakių „Sviesos“ sky- riaus staiga buvo pertrauktas. Spalio mėn. „Sviesos“ draugija su visais skyriais ir įstaigomis tapo valdžios uždaryta, o įžymiesi vei- kėjai suimti ir pasodinti kalėjim- me. Iš Sakių „Sviesos“ skyriaus narių nukentėjo du: J. Stauga- itis, kuris išsėdėjo kalėjime 4½ mė- nesius, ir Pranas Kriaučinas, knyg- nininkas, kuris išsėdėjo arti 10 mė- nesius.

Su šiuo uždarymu pasibaigė vi- si pinigų šaltiniai ir dėl to Sa- kių „Sviesos“ skyriaus, padaręs iš karto didesnę išlaidą, nespėjo jų pridengti ir susilaukė didelio de- ficito.

Per antruosius 1908—9 metus į kasą įplaukė:

1) Nuo pirmųjų metų pasi- liko 19 r. 73 k.

2) Nuo narių surinkta 10 r. 50 k.

3) Skaityklai aukų surin- ka 40 r. 45 k.

Įplaukė iš viso 70 r. 68 k.

Išleista per tą laiką:

- 1) Skaityklai baldų nupirka- už 21 r. 50 k.
- 2) Laikraščių prenumera- ta 24 r. 40 k.
- 3) Keturios transporta- knygų 88 r. 15 k.
- 4) Už skaityklos butą nuo- mos užmokėta 140 r. — k.

Išleista iš viso 274 r. 05 k. Tokiu būdu pasilieka defi- cito 203 r. 37 k.

Sakių „Sviesos“ skyriaus turas vertas:

- 1) Skaityklos baldai 21 r. 50 k.
- 2) Knygų pargabentį į kny- gyną už 153 r. 77 k.
- 3) Teatro įtaisai apie 15 r. — k.
- 4) Paauguosios knygos vertos, apie 10 r. — k.

Iš viso 200 r. 27 k. Susirinkimas, išskausęs šios at- skaitos, nutarė:

- 1) Pridengimui deficito parduoti visą skyriaus turą.
- 2) Tam darbu atlikti įgaliota 3 žmonės: J. Staugaitis, A. Tė- velis ir J. Tautinskas.
- 3) Ta pati komisija turi per- žiūrėti ir apskaičiuoti knygyną, nuo kurio, paliepus Suvalkų gubernato- riui, tapo nuomos pečiųs.
- 4) Apykaitą atlikus ši ko- misija privalo paskelbti lietuviš- kuose laikraščiuose.

Dr. J. Etagaitis.
(“V-tis”).

IS LIEPOJAUS.

Liepojaus policija neseniai su- ėmė dar tris vyrus: Indriką Lak- stigalį, Antaną Smiltinį ir Joną Tumėną, kurie dalyvavę 1905 me- tais. Grobio apskrityje revoliucij- jos brudėjime.

(“R. Garsas”).

IS VITEBSKO.

Vitebsko gubernijos taryba (gu- bernijoje prisitvėrė) buvo nuta- rusi patraukti teismui vieną iš- prauninką, kaltinamąjį už „vizi- tų“ ėmimą. Tačiau Vitebsko gu- bernatoriaus sava valdžia tą tary- bos nusprendimą atmainė. Sena- tas, apsparsęs šiomis dienomis vi- są tą bylą, nutarė: 1) gubernato- rių turis gubernijos taryboje tik vieną balsą; 2) negalys todėl pa- naikinti ar atmainyti tos tarybos nusprendimo; 3) dėlto tai Vitebs- ko gubernatoriaus, teip pasielgęs, peržengė jam duotąją valdžią. Už- tai senatas nusprendė išreikšti Vi- tebsko gubernatoriui papeikimą (vigovor).

(“V-tis”).

APIE LIETUVOS KOLONI- ZACIJĄ.

Iki 1901 m. Lietuvoje buvo da- linamos „rusams poselencams“ val- stybės ir konfiskacijos žemės. Bet nuo 1901 m. Lietuvos koloni- zacija tarsi rusais poselencams pra- deda eiti kitomis vėžėmis. Nors vietinėms vyresnybėms buvo aiš- kiai, kad kolonizacija nenusienu- si, bet nutosti tą darbą vėrus ji- vistiek neketina. Kauno gubern. Rogovičius buvo tos nuomonės, kad iš visų spēkių reikia rūpintis kuodaugiau pritraukti žemaitijon rusų. Sulyg jo sumanymo 1901 m. kolonizacija turis užsiimti Val- stiečių Bankas, kuris turi daryti poselencams įvairius palengvinim- sus. Augstesnėji vyriausybė nors ir ne pilnai su Rogovičio sumany- mu sutiko. Valstiečių Banko sky- riui Kaune ir Vilniuje pavesta, kad parduoda nupirktuosius dvar- kus banko pirmuoliais perleidim- ti juos sentikiams ir provalsa- vams. Vidaus dalykų ministerija iš savo pusės skyrė ypatingą kre- ditą — 10000 rub. pašelpai po- selencams užvedantiems ukį. Val- stiečių Banko skyrius visgi 1902 m. nupirkęs Kauno gub. 2 dvarų (Laušų ir Linagurus) išdalyti juos tik vietiniams gyventojams, nes nei terp sentikių, nei terp pravos- lavų visai nesiradė pirkėjų.

Viriausioji išsivystęs dalykų val- dyba kolonizacijos sumanymą pa- vedė geriau apdirbti naujai pa- skirtam 1902 m. general-guberna- toriui kunig. Sviatopolk-Mirskui, Jisai nutarė užsiimti kolonizacijos darbu ypač Kauno gub.

Kadangi valstybinių žemių Kau- no gub. mažai, (apie 4000 dešim- tinių) tai kolonizacijos darbas pa- vesta Valstiečių Bankui. Sulyg kunigaikščio Sviatopolk-Mirsko sumanymo: Valstiečių Bankas ne- turėtų įsikišti pelno iš tų savo operacijų, bet dar dėl valstybės gero, pati iš savo pusės šitą pri- dėtų, kaip va: savo lėšomis atlik- tyti matavimą ir melioracijos dar- bus. Be to „poselencams“ turėtų

„SALCIAI IR SNIEGO DARGA- NOS.“

Cheyenne, Wyo. Šitose aplin- kinėse, pradžioje pereinus sanvai- tės siautė sniego darganos. Lau- kuose prazūvo daug besiganančių galvijų ir ketvirta dalis avių.

PASKENDO GARLAIVYS. Marshfield, Oregon. Netoli nuo čia, garlaivys „Czarina“ užbėgo ant uolų ir paskendo, turbūt, su visais ant jo buvusiais žmonėmis. Ant jo buvo iš viso 31 ypatas.

ORLAIVIŲ MĖGINIMAI. Los Angeles, Cal. Čia atsiūva terptautiskų orlaivių mėginimai. Su savo orlaiviais be baliono, net 5000 pėdų pakilo prancuzas Paulhan. Iš davanų gavo: Ame- ronas Curtis 10000 dol. prancuzas Paulhan 2000 dol.

OUT PAPIGINTAS PERVAZIAYMAS IR PASELPOS DUOTI PO 200 RUB. ANT SEI- MYNOS. Tą general-gubernato- riaus sumanymą finansų ir vidaus dalykų ministeriai išstai patvirtino. Todėl Valstiečių Banko skyrius Kaune ir Vilniuje jau 1903 metų buvo župirkęs dēlei kolonizacijos du dvarus: Pasvaigius ir Duotna- vą; tų pačių kartų išsiuntinėjo vidurinių ir pietinių gubernijų gu- bernatoriams raštus, prašydams, kad gubernatoriai parupintų iš sa- vo pusės „poselencų“. Bet iš pra- džios su ta kolonizacija ne labi- sėkės. Ypač ne kaip išėjo su pra- davimu „Pasvaigiu“. Mat buvo Pasvaigius apderę rusai iš Cer- nigovo gubernijos už 70000 rub. Bankas gi įkainavo tikiai 53600 rub. Ant galo Bankas vistiek nu- pirko tą dvarą „poselencams“ už 64000 rub. Bet pirmutiniai pirkė- kai atsimetė ir Bankas turėjo įsi- kotis naujų pirkėjų. Ant greito- sios buvo atvesti rusai-pravosla- vai iš Lidos pavieto ir jiems Pas- vaigiai teko už 55200 rub. Pava- sarį 1904 m. atsidangino į dvarą 54 rusų šeimos. Nežiūrint, kad vyriausybė visai jais rūpinosi, jie vistiek išgyventi ilgai negalėjo. 1907 m. tas dvaras buvo išstatytas ant licitacijos, bet kaip pirkėjų ne- atsirado, tai Pasvaigiai prie Ban- ko perėjo. Ant galo Bankas ge- bėdamas tų poselencus išdalyti tą dvarą kolonijomis tarp 26 še- imynų, o kitus visus 1909 met. perkėlė į naujai nupirktą dvarą Šiaulių pav. Kapičius, teip pat paskirstė į kolonijas, kiekvieną po 30 dešimtinių.

Geriau išėjo su Duotnava. Dva- ras pasirodė esąs geras. Užmokė- ta tačiau už jį gana brangiai po 126 rub. 90 kap. už dešimtine. Iš viso žemės buvo nupirka 2600 de- šimtinių.

Iš Duotnavos dvaro vietiniais gyventojams teko tik 25% kultu- ringos žemės, ¾ gi jos dalis pe- rėjo „poselencams“. Dabar Duot- navoj yra 49 ukiai, žmonių abie- jos lyties, 281 — jie visi „pose- lencai“ iš Cernigovo, Kijevo ir Poltavos gub.

(“Lietuvos Žinios”).

IS PRUSŲ LIETUVOS. „Nauja Lietuviška Ceitunga“ tot praneša, kad tuoj po Naujų Metų Klaipėdoje „Sandaros“ bu- te bus „Paroda lietuviškų išdirbi- nių“ — audėkų, mezginių, audi- mų, išadų papuošalų, iš medžio ir geležies visokių daiktų ir tt.

„Nauja Lietuviška Ceitunga“ nuo Naujų Metų eis tris kartus į savaitę (ligiol ėjo de kart) ta- pačia kaina (už 97 pfng. 3 mėn.). (“Lietuvos Žinios”).

2MOGŽUDYSTĖS. Milbrook, N. Y. Likosi čia įsi- veržusių plėšikų užmūsta mergina Sarah Breymer, ligonių prižiūrė- toja. Plėšikai pagriebė visokių brangenybių už 10000 dol. Su- ėmė vežėją Shermechoon, bet ne- žinia, ar jis yra užmūstęs. Jis mat prieš suėmimą perpiovė sau gerklę. Policija, atėjusi į jo gy- venimą, rado jį po lova su per- piauta gerkle.

2MOGŽUDZIO PRISIPAŽINI- MAS.

Michigan City, Ind. Čia, ka- lėjime pasimirė nuteistas visam a- žinai kalėjimam Lamphere, prigel- bėtojas prie užmūsinėjimo vyrų našlei Gunes, turėjusiai farmą ne- toli Laporte, Ind. Prieš mirtį jis prisipažino ir papasakojo, jog Gu- nesus savo aukas chloroformavo, o jeigu tas ne užmūstė, tai su kirvių galvas nukapodavo. Jis gi Lam- phere pagelbėdavo užmūstų kunus užkasti.

PERKEITĖ GERESNĮ ANT BLOGESNIO.

Gyvenanti Jungtinėse Valstijose portorikanai atsikaukė prie prezi- dento Tafto su prašymu padėti jiems išgauti neprigulmybę ir sa- vistovystę. Jie sako, jog buvus salai Ispanijos valdyba, jie dau- giu turėjo laisvės; patekus salai Jungtiniam valstijoms, jie laisvę tapo aprubežiuota. Bet ar prezi- dentas Taft jų prašymą išpildys, reikia abejoti.

SAUŽUDYSTĖS AMERIKOJ.

Pereituose metuose Jungtiniose valstijose 10230 ypatų sauzudy- stę papildė, arba tokių buvo ant 622 mažiau negu užpurnai. Terp nusizūdžiusių buvo — 7210 vyriš- kis ir 3029 moterys.

DĖL SUSIMUSIMO GRAŽINA ATGAL.

Ant laivo „Graf Waldersee“, at- kakusio New Yorkan, susimūse du ateiviai — inagyras Bazagony su slovaku Koidzek. Abudu peštukai ateiviai atėivių užveždos tapo su- laikyti ir bus sugrąžinti atgal. Ateivių užvežda mano, kad turi pakaktinai savųjų girtuoklių, tai sveltimg nereikalauja. Gal ir tei- singai teip mano.

UPĖS KAPRISAL.

St. Louis, Mo. Einanti ledai 14 d. sausio pakėlė už Mississippi- pi vandenį ant 32 pėdų. Į 3. val- landas vanduo nupulė ir daugelis laivų atsirado ant sauso kranto. Tie upės kaprisai pridirbo nuosto- lių ant 200000 dol.

RADO SKARBĄ.

Wheeling, W. Va. Kasant žemę ant kėrtės Main ir 31 str., dar- bininkas Clemens prikaskė šeši- puodus su auksiniais pinigais; po- duose buvo 50000 dol. Tuose na- muose, kur skarbą rado, gyveno pirmo nuo žmonių atsiskyręs Dr. Schuchart, kurį užmūstė 20 metų atgal jo giminaitis. Skarbą pa- varžosi dabar: radęs jį darbinin- kas, jo kontraktoriaus ir placio savininkas ir užmūstė Dr. Schu- chart, kuris dar sėdi kalėjime. Kadangi jie negali susitaikyti, a- seis teismui įsikisti.

NIKSŲ DARBAS

Fairfield, Con. Prie tris dienas apsidėjęs vyras, primušęs savo pa- muosę išbėrėjo, iš mokyklų vai- gels namon paleido. Menki žemės drebėjimai čia ne naujiena, bet šitie buvo smarkesni negu papra- vatai; jie jau ir pripratusis prie drebėjimų žemės išgazdino.

SAUCIŲ SAUZUDYSTĖS GIN- KLAS.

New London, Con. Dėl nesuti- kimų su savo pačia, nusizūdė čia William A. Bennett. Jis įsikio į entį tris dinamito štauges ir uždegė knatą. — Eksplozija jį i- dulkės sudraskė.

UZTROŠKO 3 DARBININKAI.

Montrose, Colo. Nuo gazų pris- rinkusių nuo parako, Gunnison tu- nelyje užtroško 3 darbininkai, 30 gi darbininkų išsigelbėjo, bet terp jų daug yra pavojingai sergančių.

AR PRIVERS.

Cleveland, O. Čia tvertima ypa- tiška organizacija, kurios nariai pasizada per 30 dienų nevalgyti mėsos. Mat tokiu būdu mano gri-

GAISRAI.

Worcester, Mass. Sudėgė čia dirbtuvės George C. Whitney Co. Nuostolius gaisro padarytus skaito ant 250000 dol.

Grand Rapids, Mich. Sudėgė čia krautuvės Young & Chaffee. Nuostolius ugnies padarytus skaito ant 400000 dol.

Boston, Mass. Sudėgė čia tri- ba „Boston Young Mens Christian Association“ prie Berkley str. Nuostolius gaisro padarytus skaito ant 250000 dol. Ugnis gresė ir katalikiškam moterų klostoriui, 57 minyškas prikėlė iš lovų ir iš- vedė į triobą toliau nuo ugnies.

NELAIMĖ ANT GELŽKELIŲ.

Pinckneyville, Ill. Netoli nuo čia, specializiskasis Illinois Central gelžkelio traukiny. susimūse su prekių traukiniu. Prie to viena ypatas tapo užmūsta, o to yra su- žėistų.

Cedar Rapids, Iowa. Ant Chi- cago, Milwaukee & St. Paul gel- žkelio, netoli nuo čia susimūse du traukiniai. Prie to viena ypatas tapo užmūsta, viena apkulta mirti- nai, devynios gi apkultos norš sun- kiai, bet ne mirtinai.

Wister, Okla. Netoli nuo čia, prekių traukiny nupulė nuo tilto, sudauzė ir jo griuvėsiai užsde- gė. Penki slapta važiuojanti trampa- sudėgė.

Arcadia, Ore. Ant Oregon Short Line gelžkelio susimūse du traukiniai: pasażierinis traukiny- įbėgo į prekių traukinį. Prie to vieno traukinio vedėjas tapo už- mūstas, o pečkury ir du pasażie- riai sunkiai apkulti.

Vincennes, Ind. Netoli nuo čia išsoko iš vėžių bėgantis pietų link gelžkelio traukiny. Prie to 9 ypatas tapo sužeistos, dvi ypatas sužeistos labai sunkiai, koki mirti- nai.

EXPLOZIJOS.

Franklin, Pa. Išlėkė į padan- ges nitroglycerino krautuvės. Vie- ni namai, stovinti kitoj pusėj Allegheny upės likosi sugrianti.

Keturi vyrai ir vežėjas su dve- tury arkliai į šmotus eksplozijos tapo sudraskyti.

Watertown, Wis. Miestelyj Farmington, namuose H. Messer- schmidto atsitiko eksplozija, ku- rios 14 ypatų tapo sunkiai sužeis- ti; viena ypatas sužeista, rodosi, mirtinai.

IŠ DARBO LAUKO.

Peritą savaitę Jungtinuose valstijose buvo 291 nusibankrutė- tišimas arba ant 20 daugiau negu užperitą.

Rackford, Ill. Dėl stokos an- glių čia sustojo daugelis dirbtu- vių ir 1000 darbininkų atsirado be darbo.

Boston, Mass. Boston Ele- vated Railroad Co. paskyrė 100- 000 dol. pakėlimui algų tarnau- jantiems. Tas padaryta be reika- lavimo tarnaujančių.

Cincinnati, O. Užginė čia nesutikimai su telegrafistais ant Bal- timore & Ohio Southwestern gel- žkelio. Pradėtos tarybos likosi per- trauktos, kadangi nėra vilties su- sitaikyti.

New York. Ant rytinių gel- želių užginė nesutikimai už algas terp tarnatjančių ir gelželių kom- panijų. Bet yra dar viltis, kad streiko nebus ir kad bus galima susitaikyti.

LIETUVIAI AMERIKOJ.

Pereitame „Vienybės L.“ nume- rį, straipsnyj apie Laikraštinių Susivaziavimą, pakeltas klausymas, ar nevertėtų susivaziavusiems lai- kraštininkams nutarti išleidinėti li- tuvišką dienraštį Amerikoje.

Kaip bus su tuom susivaziavi-

mu laikraštinių, da- rezinai. Inicijatyva, kaip paprastai tokio- se atsitikimuose, palikta sumanya- jui susivaziavimo, taigi „Katali- kui“. Balsuojant laikraščiams, rods išrinkti nariai komiteto apdir- biniui programos susivaziavimo, bet ant to viskas apsisėjo. Sanariai komiteto dar neturėjo nei vieno susirinkimo, nes jų nieks nekviė. Teip dalykams stovint, greičiausiai iš susivaziavimo nieko nebus.

Klausymas išleidinjo lietuviško dienraščio gana svarbus, bet dien- raštį išleidinėti Amerikoje sunkiau negu Europoj. Jeigu laikraštį to- kį galima but aprupinti materia- liškai, tai kur kas sunkiau apru- pinti jo intelektualiską pusę. Juk Amerikoje raštiniųjų kaip: nėra; kokių čia savę vadinančių rašti- ninkais yra daugiausiai — tai ge- riausiai rodo laikraščiuose telpan- čios korespondencijos. Tokių vie- nok raštiniųjų negalima raštini- kais vadinti. Beje, vieno laikra- ū raštiniųko, apsvaustancio suma- nyma, buvo reikalauja, kad susi- vaziavę laikraštinkai sutartu ir išleidinėtų užstojančių mokyklą lai- kraštį, kad jame norintis eiles rašyti, o ne mokantis, rastų pamokinimus, nes, girdi, tokių nemokančių rašyti eiles kartais buva labai gilios min-

IS HERRIN, ILL.

Anglių kasyklose patiko nelaimė lietuvių Joną Lenkutį. Beiniant jam darban, nuo viršaus nupuolęs akmuo, vargšui nulaužė koją. Kadangi čia ligonbučio nėra, tai Lenkutį net po dviejų savaitių nuvežė ligonbutin. Juom rūpinasi L. U. K. (ar Lietuvių Užkūry Kluba). Malonėtume, kad korespondentijos būtų suprantamai rašomos, nes masylių spėti laiko neturime. Rd.), kurio Lenkutis buvo nariu.

Naujų metų vasarą 66 kuopa Susiv. Liet. Amerikoj parengė balių. Balius pasisekė pusėtinai. Kaip girdėt, pelno bus apie 35 dol. Lietuvių Užkūry Kluba mano ne apsilėsti, nes gal teipgi tikisi dar geresnio pelno ir mano per Vėlykas parengti balių. Tegul eina lenkūni, o iš to gal visgi bus šokia tokia nauda. Jeigu supratimas pildymo pareigų negali mums lietuviškų organizacijų prie naudingo darbo paraginti, tegul jūbs ragina nors pelno troškimas!

J. T. Adomaitis.

IS INDIANA HARBOR, IND.

Laikraščiuose viskas turi būti teisingai paduota. No. 1 "Lietuvis" radau korespondenciją iš Indiana Harbor kokio ten "Erelio". Ten yra statistika Ind. Harbor lietuvių būtinų, bet visai neteisinga. Erelio sako, jog lietuvių yra apie 300 ir 5 lietuviški saliniai.

No. 51 "Kataliko" paduota tikra Indiana Harboro, teisinga statistika lietuvių ir lietuviškų būtinų; skaitinės surinktos buvo specialiai, Indiana Harbore lietuvių yra ne 300, bet 145 šeimos, 357 pavieni. Tiek priklauso prie parapijos. Sv. Pranciškaus 5 romų. Erelio suskaitė 5 salinius. Prieš Kalėdas buvo jų 12, viena uždarė, tai dar liko 11 salinių, o ne 5. Erelio peikia ir merginas, gal kad jam mėsos ne davė ragauti, bet išliko merginos čia vertos pagyrimo: jos priklauso prie S. L. A. 185 kp. T. M. D. 107 kp., ateina į tautiškus susirinkimus. Tegul tik visur merginos teip elgiasi, tai bus jau gerai. Ereliui reikėtų turėti gėdą be pamato jas smeikti.

B. Jasinskas.

IS MILWAUKEE, WIS.

Per rupestingumą draugijos Vėnybės tapo parengtas pirmas Milwaukee lietuvių pasilinksminimo per perstatymu vakaras, 25 d. gruodžio, 8 valandą vakare prasiėjo vaidenimas veikalo "Paskutinė Banga". Pirmas aktas buvo atliktas vidutiniskai. Geriausiuosiuose lietuvių buvo (pravarėdė) nesužinojau, nes nebuvo programos. Kai kurių truko gyvumo ir gestikuliacijos ir įsigilino į mokslėivą padėjimą, Petras truputį bailiai lošė, dėlto nelabai sekėsi. Povilas iš pradžių lošė vidutiniskai, bet paskui pradėjo rėkauti, įspūdį padarė ant publikos jojo pasigėrimas. Užbaigę pirmojo akto sudainuota: "Atsimenu nuo senojo svieto". Povilas pasirodė tikrai prisigėrusiu eidamas ant scenos, nes blivė ir per tą blivimą nieko negalima buvo girdėt.

Antras aktas išėjo dar silpniau. Onutė iš pradžių lošė gerai, bet kaip tik dēdė pasirodė, išsoko iš rolių; paskui vėl geriau lošė. Tėvas Onutės matyt ar ne buvo išmokęs rolių, ar negirdėjo žodžių suflerio, bet jojo pasikrutinimai buvo atsakanti. Kalba buvo aiški. Oficerius lošė blogai ir neatsakė savo rolei. Trečias aktas pasisekė geriau.

Geriausiai savo rolę atlošė tėvas; jam netruko nieko. Publikoje tik ir tirsigirdėjo kalba: beprotis, beprotis, ir išliko jis bepročiu buvo. Po vaidinimui dainavo latvių choras blogai.

Paskui buvo pasilinksminimas. Malonu būtų, kad milwaukeečiai vėl suruoštų koki perstatymą.

Svetys.

IS PITTSBURG, PA.

9 d. sausio 40 kuopa Susiv. Liet. Amerikoj L. M. D. (ar Lietuvių Mokslo Draugija). Nuo kelių metų meldžiam vis mums korespondentų aiškiai ir visiems suprantamai rašyti, nes masylių spėti laiko neturime. Rd.). Pirmiausiai kalbėjo J. Miliauskas, paskui Baltrušaitis. Pittsburgh choras padainavo keletą tautiškų dainelių. Paskui kalbėjo Verblugevičiaus iš Homestead apie svarbumą ir vertę šiuo gyvenimo "Lietuvių Amerikoj" (o apie ką pirmutiniai kalbėtojai kalbėjo? Rd.), apie lietuvių tamsumą. Tuliems girtuokliams jo kal-

ba nepatiko. Jie pradėjo rėkauti, šaukti, kad nereikia mums tokių kalbėtojų; kiti šaukė kalbėtoju: tu bedievis, velnio brolis. Girdi, visą vakarą kalbėjai, o Dievo vardo nepaminėjai! Tuli rimtesnių klausytojų dar norėjo šio to klausyti, bet dėl riksmo tamsų kalbėtojas turėjo pasitraukti neužbaigęs kalbos.

Laikraščius ir knygas mažai kas skaito. Jeigu ką iš tamsuolių pakalbini laikraštį užrašyti, tai atsako, jog verčiau tuos pinigų praleisti, vietoj laikraštį užrašyti. Taigi ir girtuokliauja čianykščiai lietuvių, tankiai paskui, besipėsdami ir tuščias makaulės susikaldę; ne vienas už tai ir kalejiman patenka. Argi ne naudingiau būtų klausyti apsviestesniųjų patarimų negu įsireizus laikytiesi tamsų, ginties nuo šviesos spindulio? Ar negeriau, vietoj prie stiklo degtinės laiką praleisti, o pasigėrus viens kitam galvas skaldyti, paskui kalbėjim metavoti, griebtiesi skaitymo laikraščių ir apsviestesniųjų protą knygu? Tasyk ne reikėtų mūketi už pamokinimą teisėjams sunkiai išdirbtus doliarus.

As tarsi kalbėtoji Verblugevičiaus širdinga ačių už jo pamokinančių ir naudingą kalbą.

E. Blaškevičia.

IS BAYONNE, N. J.

29 d. sausio 8 m. bus didelis teatras ir balius, parengtas 36 kp. L. S. S. A.

Dramatiška draukija "Lyra" iš Brooklyn, N. Y. atlošė sekančius veikalus: "Salomono Sapną", parašytą Br. Vargšo ir "Bomba", A. Antonovo.

J. Žalgiris.

IS BOSTON, MAS.

So. Boston, Mas. vietinė teatrališka draugija "Zaibas" pastatė ant scenos sausio 8 d. 8 m. istorišką dramą "Išgriovimas Kauno Pilies".

Buvo tai trečias perstatymas bėgyje tos pačios sanvaitės. Tikėtasi, kad "Zaibas" turės gerokai pridėti, bet buvo gerai išgarsinta, ir nuomai, dangelis susilaikė nuo dviejų pirmutinių perstatymų. "Zaibčiai" yra gerai atsižymėję perstatymais didelių veikalo tuot, svetainė net ir sėdynių pritruko.

Dabar keli žodžiai apie lošimą. Pakilo uždanga. Scena perstatė kambarį Kauno pilies, apgultos kryžievių. Vaidotas (S. Baikanas) sujungtas kalba apie vargingą Lietuvos padėjimą, nei valdėlės ramumo neturi. Kiti bajorai ramina, jog tvirtovė stipri ir kryžieviai neįstengs jos paimti. Gelgudas šaukia: "Tik per mūsų lavonus galės įeiti prakeikti vokiečiai". Tuom laiku per paslėptą požemį iš lietuvių taboro ateina pasiuntiniai — Almonė ir senas vaidelytis Vitenas, o Gineitis pradedą Vaidotą šaukia: "Paskui tvirtovę su lietuvių taboru, užtvino. Ypač didelį įspūdį padarė scena, kada Vaidaitas šaukia: "Paskui mane ant sienų! Mirtis priešams!" "Mirtis! prautis!" — pritarė bajorai, sekdami su pikais kardais Vaidotą.

Antro akto scena perstatė kryžievių stovyklą girioje. Didis kryžievių mistras (S. Michelson) tariasi apie greitą pilies apvaldymą. Vaidai visų nuožaus, kalba žiūri, kiekvienas žodis, kiekvienas rankos pakėlimas žiūrotojų smėigiasi į širdį. Ypatingai gerai atliko savo rolę kryžievių mistras. Kryžieviai atveda sumistus penkis lietuvius; kada pastarieji meldė, kad bekančimino juos sudeginti, mistras trumpai atkrito: "Teip greit nenusisime jus pas jus vėlniškus dievus, da ilgai turėsite kasti mums grobius, kuriuos mes jus brolių kumais iškosime! Ypač baurus buvo paveikslas, kada nuo senos motinos prisakė atskirti jos mylimą dukterį ir liepė nuvesti ją į grafo Spanheimo sėtra. Abidvi, apsikabinusios, verkia, o kryžieviai plėšia.

Kada kareiviai praneša, jog Robertas su Zulele pabėgo į lietuvių taborą, tai mistras pasiunta ir šaukia: "Žemės viduriuose surasiu ir kanlius sutrupinti liepsiu!"

Trečias aktas labai margas. Į lietuvių taborą atbėga iš kryžievių verguvas Robertas (Vadapalas). Paskui pribuva kryžievių mistras su grafu Spanheimu ir reikalauja su grafu Spanheimu ir reikalauja išdavimo Roberto. Keistutis (A. Žimontas) griežtai atsako. Svarbiausią rolę ir čia sulošė mistras. Kada Keistutis, susijungęs, sušaukė: "Su galinga kariūne ant jus užpulsime!" mistras stovi įsirengęs

ir paniekinančiu tonu kvatoja: "Cha, cha, cha". Idomiasia tektu dailis, tai Roberto ir Zulelės vestuvės, kurios atlikta pagal seną lietuvių būdą.

Įspūdingiausias buvo ketvirtasis aktas. Pasikėlus uždangai; prie akis dega tvirtovė. Lietuviai girtasi, o kryžieviai stumia juos į ugnį.

Nors buvo ir silpnai lošianti, bet abelnei imant, lošinimas išėjo labai gerai. Ypatingai atsižymėjo didis mistras, senas Spanheimas, Robertas, Vitenas ir Keistutis.

Tėmytojas.

IS MASON CITY, IA.

Darbai eina ne blogai. Nors miestas mažas, bet yra 9 dirbtuvės plytų ir kitokių molinių daiktų. Yra didelė cemento dirbtuvė. Lietuviai yra 65 šeimos. Tarp lietuvių didelė tamsybė; apie laikraščius nemori nei klausyti, ma- no, kad laikraščius teipa visoki niekniekiai, o nei viens laikraščio savo amžį ne skaitė. Nesenai čia atvyko du lietuviai, vienas pradedo kalbinti užrašyti laikraštį, parsitraukti kokių nors knygelių, bet jam čianykščiai lietuviai atsakė: ką man duos knygutė arba laikraštis? Aš už tuos pinigus parsitraukiau geriau degtinės. Mat čia nėra salinių, jų vietoj yra visokių tautų ir tikėjimų bažnyčios. Lietuviai gi, neturėdami bažnyčios, nėsant salinių, neturėdami kur nueiti, geria namieje ir tankiai pėstynes kelia. Ateina čia laikraščiai: "Lietuva", "Katalikas" ir "Keleivis".

P. Varguolis.

IS FRONTIER, WYO. 11 d. spalio perėję metų kasyklose liko užmestas lietuvis Mikolas Markevičia. Jis pavėjo iš Kauno gub., Panevėžio pav., Pinaivos valsčiaus, Kutkų sodžiaus. Jo švogeris, Jonas Basulis, gyvena New Yorke.

Mike Jonaitis, Frontier, Wyo., Box 75.

IS SEATTLE, WASH.

Kaip kitur, teip ir čia daug žmonių yra be darbo. Iš kitur pribuvusiam sunku darbas gauti. Čia prieš Kalėdas suvažiovo daug lietuvių, dirbusių giriose pi- aigius išleisti; atkako apie du šimtus lietuvių. Čia vienas lietuviskas žydėlis laiko smuklę. Pas jį tai ir renkas suvažioję iš girių ir tol linksimasi, kol pinigų ne pabav- gia; prageria į porą dienų pusės metų uždarbį. Nevienu paskui pėščiam reikia eiti šimtą ir daugiau mylių darbo įieškoti. Pasakyk tokiame, kad užrašyti laikraštį ir vieton girtuokliauti, kad griebtus skaitymo, tai atsako, kad pats daugiau žino, negu laikraščiuose gali rasti. Bet kaip jie gali žinoti, kas laikraščiuose yra, jeigu jų neskaity.

Yra čia S. L. A. kuopa, bet ir ji nieko neveikia visuomenės labui. Ji parengė balių. Prisirinko lietuvių apie poras šimtų, bet ir laike balius nieko, naudingo nebuvo (o ką korespondentas tikėsi matyti? Juk balių paprastai rengiami pasilinksminimui. Rd.).

Buvs ant balius.

IS HERWICK, WASHINGTON CO., PA.

Tris valkiojai užmūsė keliu einantį Juozą Verpečinskį. Užmūsė tasis turėjo 200 dol. Užmūsėjai, — tris maskoliai; vienas Verpečinskį prismaugė, o kitas su pėliu ger- kime perpiovė ir į galvą įvarė tris revolverio kulkas. Pinigus atėmė, kuną nunešė ant gelekelio ir ant vežų padėjo. Atbėgęs traukiny- kas supiaustė. Užmūsėjai sumti, sėdi kalėjime.

Vėlonis turi tikrą seserį išeik- jusią už Jono Kvetkiaus ir pusbro- lį gyvenantį New Yorke. Kiti giminės yra Kauno gub., Raseinių pav., Girdiškes parup. Palules so- džinų. Giminės tegul atsisaukia.

J. Zipkus.

Box 250.

Marianna, Pa.

IS ARGENTINOS,

Argentinoj, kaip iš laikraščių matyti, yra gana didelis lietuvių skaitlis, bet gaila, kad jie labai išsikirstę po visas provincijas. Sostapių Buenos Aires jie laikosi kruvoj ir užtai jie verti pagyrimo ir kad stengiasi apsišviesti. Juo- zapas Pauga platinja šviesą nors pardavinėdamas lietuviškus raštus. Manoma Rozaro uždėti knygyną.

*) Opera yra tai, daugskaita nuo lotyniško žodžio opus, darbas; mu- zikinio, suprantama, muzikaliosios veiklos... Drama sutaikyta su muzika balsų ir instrumentų, perstant kurių varioja sceneriję su papuoalais ir veikime.

Pirmoji opera pasaulyje, "Daf- ne", pasirodė 1595 m. per Jukubą Perk. Paskui "Euridice" — 1600 m. Prancūzijoje pirmoji opera "Pa- mona" per Robertą Cambetą — 1671 m. Montverdes pirmi du operi "Adriano" ir "Orpheus" pa- sirodė 1607 ir 1608 m.

Kolionioj Sarmiento, kur yra daugiau lietuvių, įsteigė drau- giją Vėnybė Lietuvių Argentinoj, įsteigta ji 14 d. rugšėjo. Susi- rinkimas buvo 25 d. gruodžio. Mieris draugijos — laikyti kruvoj lietuvių, bendrai rūpintis jų rei- kalais. Viršininkais draugijos iš- rinkti: pirmininku — Slapelis; pa- gelbininku — Povilas Zukus; ka- sieriu — Antanas Baltuska; sekre- toriu — Juozapas Slapelis; izdo prižiūrėtojai — Povilas Baltus- ka ir Pranciškus Lukšis. Yra lie- tuvių ir Frigorifsko, La Plotoj, dirbtuvėse. Gaila, kad ten už die- nos darbą moka tik iki 3 pesų, o gyvenimas nepigus. Kada prasi- deda laukų valymas, tai galima dau- giau uždirbti. Dabar čia dirba du geležinkelio, o neužilgo žada dirb- ti ir trečią į fortą Comodore Ri- vadaria. Moka po 3.50 peso už dieną, atskaito 80c. už valgi; ki- tur moka po 2.50 peso.

Kaip kitur teip ir čia tarp lie- tuvių girtuoklės žydi. Kartais pasigėrusiems pasitaiko ir apsidau- žyti, o paskui besimusančios poli- cija savo globon paima. O už na- kvynę čia skaito net 50 pesų.

Kolionioj Sarmiento teip kirpi- mo avių darbininkai į dieną uždir- ba po 3 pesus 50 c. iki 4 pesų, o kaip kada ir daugiau. Čia svietas iš avių gyvena. Manoma, kad šimet vilnos bus brangesnės: per- nai už 10 klgr. morkėjo 4 pesus; šimet tikimasi gauti 5 pesus.

Taigi gyventi čia galima. Rei- kia vien kad lietuvių, vietoj gėrimo ir kazyry, kad jungtusi kruvon, kad stengtusi, skaitydami raštus, labiau apsišviesti.

Juozapas Slapelis.

PIMROJI MUSŲ OPERA*)

Nors kiekvienam yra laikas bran- gus, tuo labiau moksleivui. Bet, užstojus pirmai naujų metų die- nai ir pasklidus gaudui, kad chi- kagiečiai rengiasi iškilmingai pa- sitikti 1910 metų, nebeiškenčiam nepasinaudojęs iš geros progos, apleidžiu ant dienos Valparaiso ir nuvažiuoju į Chicago. Čia su- jungtomis T. M. D. kuopų jie- gomis surengtas kn. Kazimiero Jauniaus vakaras. Programas puikus, o įžanga tik 15c, žinoma, buvo ir brangesnių, bet ne man....

Visu pirmausiai užmanytosios rengėjas, minėto vakaro, pirminin- kas T. M. D., B. K. Balevičius, plačiai lietuviškai visuomenei ži- nomas kalbėtojas, atidarė vakarą su tam tyčia pritaikyta įžangine prkalba, temoje "Tikslas". Nors nekiek tezinau apie kalbėjimo tie- sas, bet reikia pasakyti, kad Bale- vičiui kalbant neišsprusta nei vienas bereikalingas žodis, kas yra išemimu netik pas mus kalbėto- jus, bet ir kitų tautų. Jo kalba, nežiūrint to, kad neseniai te- pradėjo tikrai vartoti lietuvišką kalbą, yra gryna, rimta ir todėl užimanti klausytojus.

Antras numeris buvo K. Jaupiaus biografija, kurią pasakojo A. Juš- ka, ex-Valparaisietis, o dabar Chi- cagoj medicinos studentas. Si pra- kalba, iš priežasties, turbūt, nepri- sitaisymo, nekaip, nusisekė. Bu- vo nuobodu, kuomet kalbėtojas ne- tik ką neužmanė kalbėje, bet kaip- kada, apsisotodamas pažiūrėti į savo "note book", turėjo ne- trumpas pertraukas, kas labai var- gino publiką. Pabaigus Jauniaus biografiją Balevičius, kaip priede, dar paaikino keletą svarbių daly- lykų nurodanti charakteristiką mūsų garsaus filologo kunigo Ka- kimezo Jauniaus. A. Pocius, Roselando lietuvių parapijos var- gonininkas ir studentas Chicagoj Konservatorijos, skabinio ant pi- ano F. J. Haydn "Andante con Variazioni, kas, nežiūrint, kad pianas buvo stacias, taigi nepergeriusis ir šimtelis muzikos nevisai lengvas, tapo išpildyta ga- niai gerai, todėl publikai atsausks paskambino Paderewskio, garsaus

Antra diena sausio 1910 m., tai buvo diena, kuri niekad neišsils, tai buvo šventė, kurią privalejo at- sakyti netik lietuviams visos Chi- cago ir aplinkinių miestelių ir ne- tik visi Suvienytų Valstijų, bet tai šventė reikėjo atkankyti lietu- viams visą pasaulio!

Nėra reikalo sakyti apie tai, kaip tas veiklas nusisekė, nes jau tik sprendė, gabus muzikos tyrinė- tojas ir kritikai svetimaučiai, pri- klyk nurodanti charakteristiką mūsų garsaus filologo kunigo Ka- kimezo Jauniaus. A. Pocius, Roselando lietuvių parapijos var- gonininkas ir studentas Chicagoj Konservatorijos, skabinio ant pi- ano F. J. Haydn "Andante con Variazioni, kas, nežiūrint, kad pianas buvo stacias, taigi nepergeriusis ir šimtelis muzikos nevisai lengvas, tapo išpildyta ga- niai gerai, todėl publikai atsausks paskambino Paderewskio, garsaus

lenko pianisto Paderewskio, "Mi- nueta", "Jaunis, mirė" eilutes, perskaitė iš popieros J. Uk- lervis; nors žodžiai Vaitkaus gana įspūdingi, bet skaitytojas teig- drebėta, jog baugu buvo, kad jis nenustirytų nuo estrados. Po pa- veikslėlių ir pertraukos kalbėjo E. Bračiulis ir J. Hertmanavičius, bet programai teip iki vėlybam laikui nusitęsęs, paskutinis neimė nei te- mos, bet iš kelių paskutinio kalbė- tojaus žodžių galima spręsti, jog jis yra gana gabus kalbėtojas.

Teipgi M. Horodeckitė deklama- vo S. Stepo elutes "Ant Jauniaus kapo", A. Pocius pritaikant liu- dais akordais. Deklamato- rių nereikėjo teip tankiai žiu- rėti į publiką turint po akių did- vyrio kapą ir apie jį kalbant. Po paskambinimo antro šmotelio F. Mendelschono "Rondo Capriccioso". A. Pocius, gavo kaip dovaną, muzikos knygą F. Listo "Hun- garinan Rapsodies".

Abelnai pasakius, vakaras būtų gana buvęs užimantis, kad tik būtų buvęs biskį trumpesnis ir su ke- lionis į tarpus dainelėmis, kas la- biausiai lietuvius užima. O tokia muzika, kaip augščiau minėti du šmoteliai, tai dar mūsų publiką sunku užimti, nes ji dar prie to nepriaugęs. Mūsų žmonės dau- giaus pasinaudos iš kokio karis- ko maršo, kur žaidžiant pianas brai- kes, negu iš tokių Capricciosių ar- ba Variazioni. Nors, žinoma, jau laikas ir mūsų publiką pratinti prie augštesnio laispos muzikos, bet to reikia pildyti laipsniškai. Tol- stojus sako, kad muzika, kurią ir vargšai žmonės supranta, yra di- desnės vertės, negu muzika, kurią tik gali suprasti tam pasišventusios ypatos, taigi tik keliptas nušim- tis....

Antrytojaus išgirdau, kad būs perstatyta M. Petrausko opera "Sienapiūtė". Taigi stengiausi vie- nu šviu du kiškių užmūsti. Ir pa- sisekė. O kadangi minėta opera tiktai vietoje veiksmė, tai, kad prailginti programą, pridėtas priedas: vienas aktas iš melodramos "Birutė", hymnas, kalba, et cetera, iš kurių reikia paminėti "Tautišką Laisą", kur atsidėmį mūsų kom- pozitoriaus M. Petrausko originali- kumas ir žmogus, nors ir nieko apie muziką nežinodamas, bet išgirdęs teip švelnų instrumentų gaudimą, klausiausi ir stebėsi.

Paskutinis ir didžiausias nume- ris programoje tai buvo Opera, kusi teip didelę rolę lošė, lošia ir loš muzikoj, o apie kurią ašes teip mažai tezinome. Nes jeigu mes lietuvių nors pa- viršintų, supratimą turėtume, kaip svarbią rolę lošia muzikoj, taigi dailioje, opera, tai nebūtų reikėjo to prikalnus darbo kompozitorius ir visai Birutės draugijai pakelti tokių nuostolių, nes tokiems daly- kamis buvo laikas kelti šimtmčiai atgal, kada žmones dar nebuvo pa- sikėlė ant tik civilizacijoje, kad įstengtų apkinuoti prakilnesnius darbus, one dabar!

Artra diena sausio 1910 m., tai buvo diena, kuri niekad neišsils, tai buvo šventė, kurią privalejo at- sakyti netik lietuviams visos Chi- cago ir aplinkinių miestelių ir ne- tik visi Suvienytų Valstijų, bet tai šventė reikėjo atkankyti lietu- viams visą pasaulio!

Nėra reikalo sakyti apie tai, kaip tas veiklas nusisekė, nes jau tik sprendė, gabus muzikos tyrinė- tojas ir kritikai svetimaučiai, pri- klyk nurodanti charakteristiką mūsų garsaus filologo kunigo Ka- kimezo Jauniaus. A. Pocius, Roselando lietuvių parapijos var- gonininkas ir studentas Chicagoj Konservatorijos, skabinio ant pi- ano F. J. Haydn "Andante con Variazioni, kas, nežiūrint, kad pianas buvo stacias, taigi nepergeriusis ir šimtelis muzikos nevisai lengvas, tapo išpildyta ga- niai gerai, todėl publikai atsausks paskambino Paderewskio, garsaus

lenko pianisto Paderewskio, "Mi- nueta", "Jaunis, mirė" eilutes, perskaitė iš popieros J. Uk- lervis; nors žodžiai Vaitkaus gana įspūdingi, bet skaitytojas teig- drebėta, jog baugu buvo, kad jis nenustirytų nuo estrados. Po pa- veikslėlių ir pertraukos kalbėjo E. Bračiulis ir J. Hertmanavičius, bet programai teip iki vėlybam laikui nusitęsęs, paskutinis neimė nei te- mos, bet iš kelių paskutinio kalbė- tojaus žodžių galima spręsti, jog jis yra gana gabus kalbėtojas.

Teipgi M. Horodeckitė deklama- vo S. Stepo elutes "Ant Jauniaus kapo", A. Pocius pritaikant liu- dais akordais. Deklamato- rių nereikėjo teip tankiai žiu- rėti į publiką turint po akių did- vyrio kapą ir apie jį kalbant. Po paskambinimo antro šmotelio F. Mendelschono "Rondo Capriccioso". A. Pocius, gavo kaip dovaną, muzikos knygą F. Listo "Hun- garinan Rapsodies".

Abelnai pasakius, vakaras būtų gana buvęs užimantis, kad tik būtų buvęs biskį trumpesnis ir su ke- lionis į tarpus dainelėmis, kas la- biausiai lietuvius užima. O tokia muzika, kaip augščiau minėti du šmoteliai, tai dar mūsų publiką sunku užimti, nes ji dar prie to nepriaugęs. Mūsų žmonės dau- giaus pasinaudos iš kokio karis- ko maršo, kur žaidžiant pianas brai- kes, negu iš tokių Capricciosių ar- ba Variazioni. Nors, žinoma, jau laikas ir mūsų publiką pratinti prie augštesnio laispos muzikos, bet to reikia pildyti laipsniškai. Tol- stojus sako, kad muzika, kurią ir vargšai žmonės supranta, yra di- desnės vertės, negu muzika, kurią tik gali suprasti tam pasišventusios ypatos, taigi tik keliptas nušim- tis....

Antrytojaus išgirdau, kad būs perstatyta M. Petrausko opera "Sienapiūtė". Taigi stengiausi vie- nu šviu du kiškių užmūsti. Ir pa- sisekė. O kadangi minėta opera tiktai vietoje veiksmė, tai, kad prailginti programą, pridėtas priedas: vienas aktas iš melodramos "Birutė", hymnas, kalba, et cetera, iš kurių reikia paminėti "Tautišką Laisą", kur atsidėmį mūsų kom- pozitoriaus M. Petrausko originali- kumas ir žmogus, nors ir nieko apie muziką nežinodamas, bet išgirdęs teip švelnų instrumentų gaudimą, klausiausi ir stebėsi.

Paskutinis ir didžiausias nume- ris programoje tai buvo Opera, kusi teip didelę rolę lošė, lošia ir loš muzikoj, o apie kurią ašes teip mažai tezinome. Nes jeigu mes lietuvių nors pa- viršintų, supratimą turėtume, kaip svarbią rolę lošia muzikoj, taigi dailioje, opera, tai nebūtų reikėjo to prikalnus darbo kompozitorius ir visai Birutės draugijai pakelti tokių nuostolių, nes tokiems daly- kamis buvo laikas kelti šimtmčiai atgal, kada žmones dar nebuvo pa- sikėlė ant tik civilizacijoje, kad įstengtų apkinuoti prakilnesnius darbus, one dabar!

Antra diena sausio 1910 m., tai buvo diena, kuri niekad neišsils, tai buvo šventė, kurią privalejo at- sakyti netik lietuviams visos Chi- cago ir aplinkinių miestelių ir ne- tik visi Suvienytų Valstijų, bet tai šventė reikėjo atkankyti lietu- viams visą pasaulio!

Nėra reikalo sakyti apie tai, kaip tas veiklas nusisekė, nes jau tik sprendė, gabus muzikos tyrinė- tojas ir kritikai svetimaučiai, pri- klyk nurodanti charakteristiką mūsų garsaus filologo kunigo Ka- kimezo Jauniaus. A. Pocius, Roselando lietuvių parapijos var- gonininkas ir studentas Chicagoj Konservatorijos, skabinio ant pi- ano F. J. Haydn "Andante con Variazioni, kas, nežiūrint, kad pianas buvo stacias, taigi nepergeriusis ir šimtelis muzikos nevisai lengvas, tapo išpildyta ga- niai gerai, todėl publikai atsausks paskambino Paderewskio, garsaus

Antra diena sausio 1910 m., tai buvo diena, kuri niekad neišsils, tai buvo šventė, kurią privalejo at- sakyti netik lietuviams visos Chi- cago ir aplinkinių miestelių ir ne- tik visi Suvienytų Valstijų, bet tai šventė reikėjo atkankyti lietu- viams visą pasaulio!

Nėra reikalo sakyti apie tai, kaip tas veiklas nusisekė, nes jau tik sprendė, gabus muzikos tyrinė- tojas ir kritikai svetimaučiai, pri- klyk nurodanti charakteristiką mūsų garsaus filologo kunigo Ka- kimezo Jauniaus. A. Pocius, Roselando lietuvių parapijos var- gonininkas ir studentas Chicagoj Konservatorijos, skabinio ant pi- ano F. J. Haydn "Andante con Variazioni, kas, nežiūrint, kad pianas buvo stacias, taigi nepergeriusis ir šimtelis muzikos nevisai lengvas, tapo išpildyta ga- niai gerai, todėl publikai atsausks paskambino Paderewskio, garsaus

Antra diena sausio 1910 m., tai buvo diena, kuri niekad neišsils, tai buvo šventė, kurią privalejo at- sakyti netik lietuviams visos Chi- cago ir aplinkinių miestelių ir ne- tik visi Suvienytų Valstijų, bet tai šventė reikėjo atkankyti lietu- viams visą pasaulio!

Nėra reikalo sakyti apie tai, kaip tas veiklas nusisekė, nes jau tik sprendė, gabus muzikos tyrinė- tojas ir kritikai svetimaučiai, pri- klyk nurodanti charakteristiką mūsų garsaus filologo kunigo Ka- kimezo Jauniaus. A. Pocius, Roselando lietuvių parapijos var- gonininkas ir studentas Chicagoj Konservatorijos, skabinio ant pi- ano F. J. Haydn "Andante con Variazioni, kas, nežiūrint, kad pianas buvo stacias, taigi nepergeriusis ir šimtelis muzikos nevisai lengvas, tapo išpildyta ga- niai gerai, todėl publikai atsausks paskambino Paderewskio, garsaus

Antra diena sausio 1910 m., tai buvo diena, kuri niekad neišsils, tai buvo šventė, kurią privalejo at- sakyti netik lietuviams visos Chi- cago ir aplinkinių miestelių ir ne- tik visi Suvienytų Valstijų, bet tai šventė reikėjo atkankyti lietu- viams visą pasaulio!

Nėra reikalo sakyti apie tai, kaip tas veiklas nusisekė, nes jau tik sprendė, gabus muzikos tyrinė- tojas ir kritikai svetimaučiai, pri- klyk nurodanti charakteristiką mūsų garsaus filologo kunigo Ka- kimezo Jauniaus. A. Pocius, Roselando lietuvių parapijos var- gonininkas ir studentas Chicagoj Konservatorijos, skabinio ant pi- ano F. J. Haydn "Andante con Variazioni, kas, nežiūrint, kad pianas buvo stacias, taigi nepergeriusis ir šimtelis muzikos nevisai lengvas, tapo išpildyta ga- niai gerai, todėl publikai atsausks paskambino Paderewskio, garsaus

Antra diena sausio 1910 m., tai buvo diena, kuri niekad neišsils, tai buvo šventė, kurią privalejo at- sakyti netik lietuviams visos Chi- cago ir aplinkinių miestelių ir ne- tik visi Suvienytų Valstijų, bet tai šventė reikėjo atkankyti lietu- viams visą pasaulio!

persiuntimas teigti užims tulį laiką, taip jog Kudirkos raštų galimybė tikėtis tik vasaros mėnesių. Mes žinome, jog visi norėtų kuogreiciausiai tuos raštus turėti, vienok reikia atminti, jog kelios savaitės nepadarys didelio skirtumo, o tuom tarpu darbas bus atliktas tobuliau ir jeigu mes kiek pralaimėsime greitime, tai už tai išlaimešime kokybėje darbo.

SUVELINTAS DARBAS GAL SURISTI AUGIMA T. M. D.

Pagal T. M. D. įstatymų, Kudirkos raštus gali gauti tik nariai 1909 m., nes už tuos metus tie puišus raštai išleisti. Todėl kas prisirašo šiuomet (1910 m.), tai pagal T. M. D. įstatymus jau neturi tiesos gauti tų raštų dykai. Vienok, kadangi tie raštai bus dalinami tik už 1½ 2 mėnesių tai suprantama, jog tada būtų nesmagu, jeigu vien nariai gautų raštus, o kiti ne.

Mes aplaikėme kelis laiskus su prašymais, kad galima būtų gauti Kudirkos raštus ir tiems kurie prisirašys pakolei Kudirkos raštai ne bus užbaigti, nes be to susilaiko kuopų augimas ant 1½—2 mėnesių.

DAR GALIMA GAUTI KUDIRKOS RAŠTUS.

Centro Valdyba pilnai pripažino teisybę tiems išvadžiojimams ir sutiko prailginti laiką tiems, kurie nori gauti Kudirkos raštus.

Vienok, kad seniems nariams nebūtų skriaudos, tai Centro Valdyba, prailgindama laiką, stato vieną neatbūtiną išlygą, minėtinai: kad, toki nauji nariai, kurie prisirašo dabar ir nori gauti Kudirkos raštus, už dyką, užsimokėję Centro išdant 60 centų už 1909 m. ir 60 centų už šiuos 1910 m. Tada jie skaitysis kaip prisirašę 1909 m. ir gales gauti Kudirkos raštus dykai kartu su visais T. M. D. nariais. Tokiu būdu, kuopos gali priimti ant viršūnėty išlygą naujus narius ir pažadėti jiems Kudirkos raštus. Mes nematėme kito geresnio ir teisingesnio išsirimto to klausimo.

Storbus apsirubėzėzėzėzė. Prailgindami laiką su viršūnėty išlyga, mes turime čia pat padėti sąvabę pasargą. Trumpai laukti pasirodys pusmetinė atskaita Centro sekretoriaus, kuri paduos tikrą už 1909 m. skaitlių T. M. D. narių kuriems priguli Kudirkos raštai.

Nors dabar tos tikros skaitlinės paduotės negalime, tai vienok žinome, jog skaitlius pilnų T. M. D. narių yra tarp 3000 ir 4000 — arčiau 4000. Tokiu būdu išlaikė visiemis nariams raštus, ir pridėjus dar tą skaitlinę, kuri priguli aukavūsioms draugijoms, galime iš karto pasakyti, jog iš 5000 (tik spauzdinasi) mažai lieka Kudirkos raštų ir todėl Centro Valdyba deda pasargą, jog naujiems nariams prisirašiusiems dabar (1910 m.) ir užsimokėjusiems už 1909 m. 1910 m. T. M. D. duos dykai Kudirkos raštus tik *patolei, pakol jų ištėks*. Jeigu jų raštų pritrūkų, tai T. M. D. pasiieka sau pilną tiesą sugrąžinti nariams įmokėtus už 1909 m. pinigų. Tik ant tokių išlygų gali but priimti dabar nauji nariai.

Labai gilia Kudirkos raštus. Iki šiolei gavome du tomu Kudirkos raštų, paežiūrėjimui, kaip jie išrodę. Jeigu mes juos girtume, tai tas nebūtų svarbu, bet svarbu yra tas, kad juos gilia visi tie, kurie turėjo progą tuodu tomu mazyti. "Tikrai puiškus darbas ir pirmas toks mūsų literatūroje" — itarė vienas, peržiūrėjęs pirmus tomus.

"Su tokiu darbu T. M. D. gali pasirodyti bent kokioj parodoj. Galima ją pasveikinti už atlikimą tokio puišaus darbo", tokia buvo nuomonė kitos ypatos, nusimanančios apie spaustuvės reikalus. Apie paveikslėlius geriausia liudyja nuomonė p. J. Šileikos, jauno artisto, atsizymėjusio jau Vilniaus dailės parodoj ir laimėjusio Waterburio parodoj visas tris dovanas už savo paveikslus: "Paveikslai p. Loevy ir vigneto p. Brako, pirmuose tomuose yra labai gerai atlikti iš artistiško atžvilgio ir gerai išlaikyti charakteristiskoj lietuviškoj dvasioj; daugiau nieko negalima pasakyti, kaip tik linkėti, kad visi kiti būtų panašiai užbaigti". "Lietuvos" redaktorius p. L. Šernas, kuris abnai ant pagyrimų yra labai skopus, ir bile ko negeria, peržiūrėjęs knygas, trumpai, bet aiškiai išreiškė savo nuomonę daktariu: "Hm! Gerai — gerai padaryta!"

(Tas ant penko pusl.)

Tikėjimų Istorijos Rankvedis

Su paveikslais

Parašė, bendradarbiaujant kitiems mokslininkams,

P. D. Chantepie de la Saussaye,
Teologijos profesor. Amsterdame,

Vertė J. Laukis

Tokius žmones jis visuomet turėjo aplink save ir jį laikėsi savo mokytojo su dideliu prisirišimu.

Kong-tsi įtekmė buvo labai didelė; savo šventų raštų rinkimui, savo mokymui ir gyvenimui jis ankštai surišo tikėjimą ir mokslišką apsvietimą ir laipsniui mokyto žmogaus pridavė tą augstą vertę, kuri lygšiol yra laikoma Chinuose. Kokią milžinišką vertę turėjo Chinams Kong-tsi trusus, matyt iš to, kad Tsin dinastija, norėdama įvesti naują tvarką viespatijoje, turėjo pasirūpinti sunaikinti King, nūtydama šitose knygosė senų papročių spūti ir apgynimą. Prie Hano dinastijos ne tik šitos knygos buvo atnaujinta, bet ir tikėjimiskis garbinimas Kong-tsi asmenį prasidėjo ir augo vis toliau. Iš pirmo jis buvo garbinamas kunigaikščio vardu, paskui kaip tikras galvočius, besostis karalius ir tam panašiai. Jam pasvęsta daugybė šventatmių; ten nesą jam aukas, kriepiasi prie jo su maldomis. Jo mokinimas padaro pagrindą visai viespatijai, o jo esmuo yra žmonėms augščiausiu tobulumo idealu.

13. LAO-TSI'Ų TAO-TE-KING.

Nusistatymo raštai. Iš šitos knybos knygos vertimų, patariame sekančius: Stan. Julien, *Le livre de la voie et de la vertu* (1842 m.); J. Chalmers, *The speculations on metaphysics, polity and morality of the old philosopher* (1868 m.); V. von Strauss, *Lao-tse's Tao-te-king* (1870 m.); du paskutiniai iš daugelio pusų priklauso nuo Stan. Julien, o tas vėl nuo chiniskųjy evideinimų vėlybų. Iš straipsnių apie Lao-tsi paminėjime: Ab. Remusat, *Mémoire sur la vie et les opinions de Lao-tseu, philosophe chinois du vie siècle avant notre ère* (1820 m.); W. Rotermond, *Die Ethik Lao-tseu mit besonderer Bezugnahme auf die buddhistische Moral* (1874 m.); ir keltatas straipsnių V. von Strauss und Torney, *Essays zur allgemeinen Religionswissenschaft* (1879 m.).

Lao-tsi, to paslapytbinio galvočiaus gyvenimas smulkmeniskai mažiau žinomas negu gyvenimas ir darbai Kong-tsi. Jis buvo senesnis už Kong-tsi, gimė 604 m. ir susitiko pirmą kartą su Kong-tsi garde Cau, kur Lao-tsi turėjo visuomeniską urėdą ir kur Kong-tsi atsidurė laike savo bastymos. Chinų raštininkai išlaikė mums šitų dviejų vyrų

Pav. 13. Lao-tsi

pašneką, prie ko skirtumą jų pobūdžių daro labai čiupnum. Kong-tsi parodytas čion daug silpnėsiu negu jo vienaiškis; teisybė, daug jau jis pasiekė, bet dar neatsiekė pilnos isminties, jis dar seka žemiškus tikslus ir niekybes. Kong-tsi tarytum pats pripažįsta viršenybę Lao-tsi ir sulygina jį su šlibinu, kuris kaip vėjas ir debesiai nesiojasi po nepasiekiamas augštybes; labai gal but, kad jis mintyje turi jį, snekėdamas apie vieną šventą vyrą vakaruose. Aplamai, Lao-tsi asmuo liekasi apraunkta nežinios ūku. Jis nesistengė veikti ir savo vienaiškis ir nesiėgė mokyklos. Savo gyvenimo pabaigoje, kaip padavimas skelbia, jis išnyko vakariname ciesorystės krašte. Vienas parubežinės kareivijos viršininkų igundė jį parašyti savo mąstis apie Tao ir dorybę (Te). Išpildė šią parąsytą protuolis perėjo sieną, idant paguldtyti savo pasenusią galvą svetimoj šalyj. Ilgainiui apie jo gyvenimą atsirado daugybė pasakų.

Tao-te-king, kurį jis paliko, iš visų knygų sviete yra sunkiausias suprasti. Net chiniskieji gvaldytojai pripažįsta turį tenkintis abstraliu prasmės supratimu ir negali išgilinti visų jos gilių masčių. Vertimai, kokius turime, neduoda daug užsitikėjimo; jie tankiai, kaip matyt, neisvengia pašovąs jungti visokias šiodieninio teosofizmo teorijas, su kuriuo Lao-tsi, be abejonės iki tulam laipsniui susitaiko. Turėdami akį ant to, paduosime svarbiausias knygos mąstis. Astuonios desimtis vienoj labai trumpoj skaidmoj ji apšneka Tao ir Te (dorybė). Pirmos trys skaidmos apima abelnas įžangines mąstis, 4—37 apšneka principus, iš kurių svietas yra pasidares; skaidmos 38—52 šneka apie dorybę; 53—80 šneka apie politiką ir 81 skaidma yra prierašu.

Kontrastas tarp Lao-tsi ir Kong-tsi mokymui tankiai yra paduodamas labai padidintai; bet mes abiejuose, su daugeliu skirtumų, randame teigį daug tikro vienodumo. Lao-tsi teigį nurodo i senovę; svarbi dalis jo labai mažos knygos yra iš privedimų senoviskų raštų arba senoviskų priezodžių; bet iš senų ciesorių jis negarbina, kaip kad Kong-tsi, Jao ir Sun, tik duoda augstą vietą Geltonajam ciesoriui Hwang-Ti, kurio vardas, turbūt, tyčia kuone visai Konfucijaus knygosė apieistas. Tao-te-Kinge ypatinga svarba yra dedama ant mokinimo, kad dangus ir žemė neturi pamėgio kaip ir protuolis. Kiti mano atrandą pamatinį esybųj trejybės žymes, kaip kuriuose Lao-tsi išsireikimuse. Galiaus žodis Tao, kurį jis žymėja apimančių pamatinį jo pažvalgų principą, yra teigį klasikose konfucionybės knygosė; ypatingai Čung-junge jis yra pirmuojančių žodžių, nors jis ten ir neturi tos pacios plačios ir įvai-

riuojančios reikšmės kaip pas Lao-tsi. V. von Strauss gynė nuomonę, kad Lao-tsi paėjo iš senovisko cykiaus garbinotojų Tao, kuriam cykliui Kong-tsi buvo priešingas: šitas tvirtinimas nėra dar patvirtintas, bet L. de Rosny neseniai parėmė šią pažvalgą. Labai gali buti, kad Lao-tsi sėmė mąstis iš senojo tikėjimo ir lankstė jas toliaus, teigį lygiai kaip Kong-tsi, tik kitokiu būdu. Daugumas mano, jog pradžios Tao mokinimo reikia įieskoti svetur, ne Chinuose. Tao-te-king XIV principas pamatinio principo aprašytas kaip bevarsis (I), tylus (Hi) ir bekunis (Wei). Senovės žėditiškieji misijonieriai šitame matė trejybės slapybę; Remusat, priešingai, įžūrėjo i Hi Wei Seno Istatymo vardą Dievą; Jahnė; šitą nuomonę dar vis tebegina von Strauss. Jei tas būtų teip, tai isikrikdyti žydai turėjo įvesti pažinimą švento vardo, kurį Lao-tsi su pagelba apšaučia paslaptiška skraiste savo veikale. Negalimas ir bėpamatiškumas šitoj prileidimo, kuris yra paremtas vieninteliai trimis chiniskais ženklais, duodantis vėta kitokiam aiškinimui, puola labai i akis. Kita pažvalga, risanti Lao-tsi su Indija, atrado daugiau pritarimo. Padavimai apie jo vakarines keliones, tarytum, krysta linkni priėmimo šitos nuomonės ir tolygumas jo teorijų ir indiskųjy nuomonių, randamų, pav., pas Upanisadus, nėra užginamas.

Pirmiaus net buvo žiurėta i buddizną, kaip taoizmo versnį; bet tas yra atmėtama apskaitymu laiko. Senas Pauthier ir Wuttke manymas, kuris, tarytum, buvo atidėtas i šalį, dabar yra išvedamas naujame pavide; Douglas, pav., randa Tao ir Buddos nuomones teip vienodomis, kad jos negalėję kilti neprigulūnigai vien nuo kitos. Turime prieleisti galimybę, kad toksai perėmimas galėjo tikrai buti, bet panėšimas nėra įtikinantis, kadangi sanprotaujanti protai tankius sumara įtikinus keltus; priešingai gi, galimybė perėmimo nuo Indijos turime tikrą faktą, kad taoizmas pats teip giliai įsisaknyjęs chinų senovybėje.

Žodis Tao, kuris yra išreikšimui paties mokinimo asmenybės, yra vienu tų žodžių su daugeliu prasmų, kurie kartais vartojasi panašiemis tikslams. Remusat išverčia jį — protas, Stan. Julien — kelias. Negalima pasakyti, kuri turėtų tiktai iš daugelio prasmų, atsitinkančių Tao-te-king. Jis reiskia pamatinį principą, visatos tvarką, tikrą būdą ir daug kitų tam panašių dalykų. Jis be pradžios, senesnis negu Šang-ti, apoliutiskis savyje, turįs savyje visas tiesas, kuomet Dangus turi taikytis prie Tao; jis pereina per viską ir bet atsilauko visokioms atmainoms; jis yra tėvas ir motina — auklėtoja visų daiktų. Pats pirmas sakiny knygoje prasideda aiškinimu skirtumo tarp žmūniojo Tav ir Tao, kokių jį galima išreikšti žodžiais. Negatyviski ir pozityviski sakimai vienval keičiasi vienas kitą. Iš vienos pusės Tao parodytas neturiniu vardu, neapimanu, neisemiamu; tai yra kaip ir tuštuma, neturinti rubežiaus; jis yra viskas ir tuo patim laiku niekas. Iš kitos pusės jis visgi yra svieto pamatu ir gauna sau vardą, pradėjęs reikšti tvėriancią jėgą; jis užlaiko viską, nesistengdamas viespatauti, viską veikia, nebudamas veikliu. Visokiam daiktui skirta tam tikras laikas augti ir nokti, kuriam išėjus viskas ima senti ir gryžta prie savo pradžios. Amžiniai tiesiai tik "niekas" ir jautė tai gado viskas. Knyga palieka tik "niekine" sulyg svarbių klausimų, k. a. nemarybė. Iš keltatos pasakymų, tarytum, išėty, jog tie, kad pažysta Tao, nežūva mirtyje, bet sulyg protuolio nuomonės reikia tenkintis vienais spėjimais sulyg šito klausimo.

Dora abiejų protuolių turi tolygias panašumo ir skirtumo puses. Lao-tsi, kaip ir Kong-tsi, dorybėje mato apsirėikimą tikros žmogaus prigimties; jiedu teigį susitaiko supratimlose apie dorą. Pažinimas Tao, kurį Lao-tsi iškelia iki doros principo laipsniui, neturėjo rubežiniū vien įieskiojimu isminties, kaip to reikalauja Kong-tsi; čion viskas susibėga prie tyrinėjimo knygų ir senų įstatymų, ten reikalaujama giskaus pažinimo buvybės. Daugžinybė Lao-tsi laiko kenkiančia; jis atitraukia atidžią nuo visų išlaukinių apystovų linkni vidurinio gyvenimo; vienok jis nesako žmonėms išsizadėti svieto ir tapti pusiūliais, tik buti drašioje nuo svieto laisvąs; kelio i dangų reikia įieskoti ne svieto niekystėje, bet pas save namuose. Dorybė, tikrai sakant, yra nieko neveikime; reikia sekti Tao, kurio veiklumas asmeniskai yra negatyviskas. Daug gražių pasakymų yra išreikšta naudai šitos negatyviskos doros ir dėlto jie neturi visos tos vertės, kuri kartais pridodama jiems. Paveizdan, svieto išlaismis tikrai šakant yra pralaime, kas jautrus tas stipresnis už kietą, užuojauta yra slaptiną galybę ir tū blogą reikia moki geru. Šitos mąstys yra svietimos Kong-tsi ir joms jis iš dalies prieštarauja. Iš kitos pusės Lao-tsi labai maza laukia nuo išlaukinių veiksmų ir nelabai augstai stato išlūknę priitinkamybės išvaizdą, kuri yra pas Kong-tsi tokioj augstoj ytytoj.

Tao-te-king randame idonias mąstis sulyg politikos. Čion teigį politika yra tik doros perdalinimu. Doras žmogus, žinantis Tao, yra geriausias valdytojas. Sulyg išreikstų Tao-te-kinge idėjų viespatystės dalion, nepripuola jokių pozityviskų uždavinių. Jasta yra peikiama, rinkmas turtų niekinamas ir skaitlingis įstaisos gėis be naudos. Ka galija turi žinoti Tao ir viskas eis ramiai pats; sandora yra pirmučiausiai valstiečių priederme. Valdovai kuomazžiausiai turi skatinti žmonių pageidimus, jie neprivalo žadinti jų norų, idant nebutų tūscio, bėpateikinio, svietisko veiklumo. Politika yra ne sekime kokių nors stovių idealų ar pozityviskų tikslų, tik patiekime ramumo ir apsisotojimo stovio, kurjame visos širdys yra tuščios ir užsiima pažinimu Tao.

Paslapytbinis protuolis ir jo beisvėzdnis moksals likosi be didgės įtekmės Chinuose. Teisybė, milijonai yra ką jį garbina ir išpažysta Taoizną, bet šitas tikėjimas teip mažai vienodumo turi su teorijomis Tao-te-kingo, kad su vargu tebegalima susekti jų susisirimą.

14. TAOIZMAS.

Nusistatymo raštai. Apie taoizną keli straipsniai yra šlit. ber. der Ak. su Wien A. Fitzmaier: *Die Lebensveränderungen des Wegs* (1870 m.); ir kiti; E. J. Eitel, *Peng-shu, or The Rudiments of Natural Science in China* (1873 m.); Dieleis myty, pasakys ir apėty dailia su rinktas sekančiuose įdomuose, apie taoizną veikaluose: W. F. Meyers, *The Chinese Readers' Manual* (1874 m.); L. M. de Groot, *Les fêtes annuelles célébrées a Mouou. Labai svarbios knygos turime Stan. Julien vertima. Le livre des compenses et des peines* (1835 m.); o teigį J. Legge, *The Treatise of Actions at their Retributions* (S. B. E. t. XV 1891 m.).

Nors taoizmas perėmė savo vardą nuo išnašaus metafiziskoj principo, įvesto Lao-tsi, bet susisirimasis jo su šituo paskutiniu yra labai tolimas ir pažvalgos sulyg šito klausimo labai įvairios. Taoizmo magija neturi niekuo sau panašaus Tao-te, o jo etikai toli šaukia iki gilumų Lao-tsi pažuri. Rasiny "apie darbus ir atlyginimą", parašytas 15-tame metašimtyj, yra svarbiausia taoistų knyga. Vertės svarbumu arčiausiai prie jo stovi knyga: "apie slapytbinį laipinimą", vartojama Chinuose be skirtumo visų tikėjimų. Tikėjimiskis Lao-tsi misticizmas toli perėjo savo laiko dvasij ir chinų materialistų rankose jis labai greitai išsigimė i svietiską magiją. Galbut, kad Lao-tsi mokinimas

apie gryžimą prie Tao ir davė priežastį stengtis atsiekti nemarumą doros keliu arba magiskais eliksyras, Jau trečiame metašimtyj pr. Chr. ciesorius Singhuanti išrengė jurinę ekspediciją surasti aukso salas, kur dvasios dalina gyvybės eliksyrą. Bet gyvenimas be turtų turi mažą kainą ir todėl toatiskieji kunigai ėmė daryti mėginimus perkeisti nauges. Prie Kingiskės ir Haniskės dinastijų nuo 255 m. pr. Chr. 25 m. po Chr. clesorfil ir žmonės, beįieskodam šitų stebuklingų būdų niekino darbu, su vilčia šituo keliu apsisaugoti nuo mirties ir skurdo, dora gė tuo tarpu vis puolė ir puolė žemyn. Monininkai sakėsi turį valdžią ant visos gamtos, pardavinėjo amuletus ir raganybė gydė kuno ligas. Taoiskieji šventatmiamai nebuvo jau pamoksals, ne tikėjimiskiams apnastymams, tik panašiai mūsų viesbutiams, buvo prieigomis burtininkų fiziognomų, be darbo slampnėjančių et id genus omne fideionum. Tokiame pavidale taoizmas apėmė savyje ir didelę tautisko karžyginio kulto bei gamtos kulto dalį su paslaptiškąja magija ir žynavimais. Aplamai, šits moksals greičiau gali buti pavdintas materialistiku, panašiai tam, kaip Konfucijaus moksals, kad turi etiską pobūdį, o Buddos metafiziską ir eschatologiską (ateiginį). Šito tikėjimo etika, nežiūrint i savo, sulyginamai, didelę svarbą, neturi jokio susisirimso su kultu, tuo tarpu kaip iš kitos pusės turtu, ilgo gyvenimo ir mokslingumo dievai atranda sau vietą taoiskame panteone.

Iš pirmo pažiūrėjimo i taoiskus dievus matosi galimai isaikinti jų pirmutinę paėgą. Iėjęs i šventatmių galimū priekį save tris aužiniškus Šan-king stabus; tai yra ju Skaisčiausieji arba Šventieji. Jie reiskia ne ką kitą, kaip Lao-tsi Trejybę, jo perimtą nuo buddistų su jų trimi ženklais, zenklinanciais Budda, jo moksłą ir pasekėją. Augščiaus, antrame žare stovi Ju-huan-šang-ti, visogalis augščiausias dievas, sutvertojas svieto, tuo tarpu kaip trys šventieji apėikti tik reginąja gamta. Taoistai lygyna jį su Šang-Ti, bet iš pradžių šitasai dievas išreiskie vieną magiką iš Šang giminės, gyvenusį 7 metašimtyj po Chr. Teipogi apdievinta ir daugumas žvaigždžių. Penki elementai: naugė, medis, vanduo, ugnis ir žemė turi vėles arba asmenis, kurios iskilo i dangų, idant padaryti penkias planetas ir jų paveiksle užimti vietą greta su dievais. Šlibinių karaliu, kuris išreiskia asminį vandens ir abelnai drėgnumo jo įvairiuose pavidaluose, pasvęsta daug šventatmių, ežerų ir upių antkrantėmis; i gamtos apsirėikimus chinai žiuri kaip i jo galybės ir valios rodyką. Šito dievo asminiu yra žaltys ir dėlto jį garbina ir meldžiasi prie jo per patvinius. Saulinio kulto žymės dar matosi iškilminėse pavasarinės šventės ugnyse, kuomet kunigai beria ugnin ryzius ir druską ir basi sokinėja per ją; prie to jie, tankiai pusuogiai, bado sau šonus peiliais. Šitos ugnys daugiasiai kuriamos dievo-leistojo šventatmio priekyje; jo garbei daroma teigį švytūrinės procesijos, kuriose dalyvauja papuostos žaliuojančiomis sakomis patvados, ir kunigai, apsiliedami krauju, daro sau žaizdas dievo garbei. Mėnulis laikuriuose mytuose asminas varle, kiskiu, raudonmedžiū. Ant lygių su akacija šventais medžiais laikoma teigį gluosis, pusis ir persalsvė.

Seimyniskie dievai, kurių paveikslai yra be stogo stabybėse prie didžiųjų namo durių, aplamai visokeriopi ir pasirinkimas jų svyruoja priegulimui nuo vieto, o teigį luomo ir asmenisko skonio. Užtai židinio dievo paveikslą ir seimyniskas protėvių lenteles butinai atrasi kiekvienuose chiniskuose namuose. Židinio dievas, kuris iš pirmo gal asmino ugnį, kas metas išduoda atskaitą dangaus valdytojui iš pasielgimų, pavestų jo globai, žmonij.

Toliaus čina dievai, glėbėjai visokias gyvenimiskias profesijas. Besimokimam garbina Vang-čang dievą, rašlavos glėbėją, kuris, tikrai sakant, išreiskia vieno viršininko Čaupnės dinastijos dvasios įsikunijimą, kuris nuo to laiko nesykį apsirėiskė tai vieno, tai kito mokyto paveiksle. Oficialiskame kulte jis yra Kong-tsi užuobėga ir jo garbei šventatmiamai tankiai randama arti augstų mokyklų; viename Kantone jų priskaito apie desimtis. Kareivija garbina Huan-ti, karės dievą. Nors tai buvo nė daugiau, nė mažiau, kaip laimingas karžygis, aplaimitas pasisekimu ir gyvenės antrame metašimtyj pr. Chr., vienok, 1828 m. pavikus visokiems chiniskosios armijos užgrobimams, jis likosi priskaitytas prie dievų skaitliams ir pagarsintas ciesoriskos kariumenės glėbėju. Dievų eilėje turtų dievas stovi nežemiau kitų; jį daugiasia garbina pirkliai metų pabaigoje.

Be minėtų dievų yra daubė dvasių kurios šmai, žioja dieną ir naktį smėklų pavidale, vartydamos baimen padoruosius chinus.

Kaipo skirtumą nuo sinizmo ir Konfucijaus mokimimo, taoizmas turi kunigiją, vienuolių ir popiezius, kame jis sutifika su buddizmu. Svarbiausiu šitų šventatarnių užsiėminu yra apvalymas gatvių, namų ir žmonių nuo piktų dvasių su įvairių magiskų būdų pagalba ir sutaisymas amulety, kurios apsaugojimui nuo šitų dvasių yra kabinama prie įėjimo i namus. Jie atlieka palaldas visokiems dievams provincijose ir tankiai susideda su buddistiskais kunigais pildymui kitokių tikėjimiskų apeigų ir ceremonijų. Nors jiems leista yra paciutis, vienok vieta jų nėra paveldėjama sunaus po tėvų; jų eilės prisipildo iš žemesnių žmonių luomu. Ypatingai didelį turinavimą šitie tarnautojai suteikia visokių dorisko turinio raštų dalinimu. Taoiskieji vienuoliai, užlaikydami Lao-tsi prisakymus, buva nevedę, salinasi nuo svieto ir atsizymi dideliu padorumu.

Nuo pirmo metašimcio po Chr. taoiskieji popiežiai gyveno ant kalno Lun-chu vardu Šang ir turėjo dangiskojo mokytojo prievardį. Kaip ir didėis Lama, dangiskasis mokytojas buvo nenkamas iš gentis traukimu burtų, prie ko yra manoma, jog pirmojo popiežiaus dvasia įsikunija jo ainyje. Bet "dangiskasis mokytojas" griežtai skiriasi nuo didžiojo Lamos svarba, kadangi neturi jokios svietiskos valdzios ir jokios įtekmės i svietiskus dalykus.

Paveikslas taoiskos pažvalgos i svietą reikia įieskoti knygoje: "apie darbus ir jų atlyginimą"; ji dabar yra svarbesniu šventu šito tikėjimo raštu, kuomet knyga "apie paslapytbinį laiminimą", be skirtumo guodojama visų trijų Chinų tikėjimų. Knyga "apie darbus ir jų atlyginimą" yra iš 212 trumpų pamokinimų ir padavadijimų; vyriausia mąstis yra idėjoje, jog kaip už gerus, teip ir už blogus darbus žmogus apturi pabaudimą arba dovanas nuo blogų žemės ir dangaus dvasių. Atlyginimas už gėrą ar blogą teigį be atsitraukimo seka patį pasielgimą, kaip šešelis daiktą. Jei žmogus papildo didelę nuodėmę, tai tuomi sunaikina 12 metų savo gyvenimo, mažas prasizengimas traukia paskui save nužudymą 100 gyvenimo dienų. Išsėmus skaitliui žmogaus gyvenimo dienų, jis miršta; jei gi iki tai dienai koksai iš jo prasizengimų liekasi nenubaugtu, tai atlyginimas už jį puola ant sunų ar dukterų, kurie kenčia bausmę už tėvo nuodėmes. Nors šitos smulkmenos mus imta iš taoistų mokinimo, vienok reikia pažėmyti, jog žemiškos teodicijos principas priklauso teigį ir sinizmui, (Toliau bus).

M. Konopnicka.

PAGAL ĮSTATYMUS

Vertė Pranas Siulelis

(Tasa).

Draugija, nuo miesto einanti, turėjo pajustį kerejančią balsą, nes šnekos ir juokai umai nutilo, ir keli atsikūjo į pusę, kur mergina dainavo. Tarp jų buvo vienas su trum paukštelio galva, kurio akys blizgėjo nesmagia, raudona šviesa. Ta galva ir akys buvo savasčia mums pažįstamo pono sekretoriaus, kurs dabar buvo sustojęs, kramtė lupas, primėrkė akis ir truputį pabalo. Nesitęsė vienok tas ne minutės, ir kuomet dar kiti klausė, ponas Aleksander Stanislavovič Kosicky, kurį mieste skaitė labai mandagiu vaiku, atsišūpėjo ir pones ir nusijuokė savo girgždanti, raštininku juoku. Bet kalba jau nėjo taip guivai. Patsai gi ponas sekretorius, umai atsiminė greitai mieste reikalą ir palydėjęs draugiją iki teip vadinamų nedidelės lankos "liepų", kur sen ir ten matėsi pavienės liepos, skubiai grįžo į miestą.

Onutė dainavo. Jos pilkas, menkas, pasilenkęs prie žemės kumas tiesė tamsų šesėlį, ne daugelį ka skirdamasis nuo tų lauko akmenėlių, kurie surankioti piemenuko, ant ežios krututė mis gulėjo.

Užsimąsčius apie kurpes, mergina baigė kasti lyse, skubiai žengdama prie tvoros, tveriančios lauką nuo plento pusės. Buvo jau arti, kuomet ji patėmėjo šesėlį. Pakėlė galvą ir umai nutilo. Priešais ją, abiejomis rankomis į tvorą pasiremęs, stovėjo ponas sekretorius. Dar mergina nespėjo atsisukti iš savo išgąsčio, kaip guodotinas magistrato ramstis sugirgždėjo truputį prislėgtu balsu:

— Tu kodėl neatėjai pas mane į rastinę? Kodėl nepasirodėi?... Ką?... Ką?... Ką...?

Surpūliai Onutė pačė. Per paskatines dvi savaites ji visiškai užmiršo, prie sunkaus savo darbo, apie visokias rąstines ir urėdus. Tarpais užmiršdavo, kad ji atsiūta, užmiršdavo kalėjimą ir visą praeitį. Tuomet jai atrodė, kad ji visą gyvastį praleidė bekasdama iš juodos, drėgnos žemės bulvės, ir kad tofiau tokiu pat būdu slinks jos jaunos dienos. Buvo tai jos laimingiausios valandos. Bet buvo praeitis ir davei jai prisimint pavidale panirusio kalėjimo. Buvo išsiūta ant apsi gyvenimo. Užsiruopino ir galvą nuleido.

— Tai ką gi?... prabilo ponas sekretorius plačiai praverdamas akis ir permesdamas juomis visą merginos stovylą. — Šnekėk!... a?... Onutė pakėlė ir jį susirūpinusias akis.

— Kad aš, ponuli, jokios mieste tarnystos neradau... aš čia teip tik nuo dienų dirbu... — Tai tu vistiek turėjai ateit ir pasirodyti. Aš tavęs šiose dienose įsiekot liepiau. Tau už tai bausmės bus, štraf... suprantai? Ką?... Tris savaites atgal pribuvo ir ne gyk nepasirodėi... Tai kas?... O pasportas tavo kur?

Mergina, tartum suakmenėjo. Visos aukso lūkstys, apie kurias prieš valandą svajojo dėl tu desimties surinktų auksinių ir laukiamų kurpių, nukrito nuo jos širdies, kaip krinta lapai nuo medžių, rudens vėjui pastelėjus. Nežinodama ne tų įstatų, kurie ją baudė, ne valdžios rybų, po kuria čia buvo, bijosi visko jai rodesi, kad su ja kiekvienas gali padaryti, ką tikta niori. "Straf" — bausmė, vaidėsi jos galvoj tartum dvi smėklos, iš kurių kiekviena tiesė ilgą, ilgą ranką prie jos krutino uždarbio. Po neramumo įtekme prispūdė abidvi ranki prie krutinės, kur antyje turėjo suristų skepetoj nuo savo desimties auksinių.

Tuom tarpu ponas sekretorius apsidairė po dėsine, po kairė, žybtelėjo akimis ir tyliai užklausė:

— O kur tu nakvojai? a?... — Čia, panuli, nakvoju... — Kur "čia"? Karčiamoj? — Ne, ponuli, čia, lauke... — Ponas sekretorius nusistebėjo. — Kai? Lauke?... Pati viena?... — Teip... — O ar tau nesalta? a?... — Teip... ponuli.

— Tai te tau ant degtinės. — Čia pons sekretorius ištraukė iš kišenės desimtuką, te, eik karčiamon, susisildyk.

Norėjo daugiau ką kalbėti, bet ant kelio pakilo debesiai dulkų ir pasigirdo vaikų, pargenančių galvijus, riksmi.

Soko tuomet ponas Kosicky per grabę į kitą plento pusę ir, Onutė nespėjo jam padėkavot, išvydo jį, tolimai taisyti žingsniais. Mergina nusistebėjo. Jaunas ponas buvo mielasirdingas, bet ką tai žiaurus turėjo akys?... Apie "strafą" kalbėjo, apie bausmę, o desimtuką jau dovani davė... Na, na... žiūrėjo į tolinantįsi, vartė pinigą rankose ir galvą lingavo; ir tartum ne pilnai persitikrėnus, ar jai tas desimtukas priguli, nedrįso jį įrįst į savo skepetą, tik į kišenę įleido. Surinko paskui likučius nukastų bulvių ir sunkiai užsimetęs maišą ant pečių, nuėjo įspilt į pridengtą šiaudais kapčią, kurs buvo tarp smulės ir kluno.

Šiaudų paveikslas, jį užvedė ant mislies, kad jeigu smuklininkas suteiktų jai nors pluoštelį tų šiaudų, ką gyvuliams kloja, tai jai visgi būtų geriau ir sausiau gulėti, negu ant tos šventos žemės...

Sustojus prieš smulkę, laukdama išsėinant Gavronskio, nes pati ją ir į priemenę nenorėjo išleisti, tvirtindama, kad ne apsižiūrėjęs nespėsi, kaip toji svieto, pereiga ka nors nustvers.

Tai gi stovėjo Onutė pas sieną, giliai rankas susikišus į rankoves ir galvą tarp pečių įtraukus. Atėjo Gavronskis, pasilenkęs jai iki kelių, melzdama truputį šiaudų. Toj pat valandą išliko per langą galvą serganti jo pati...

— Ar girdėjote čia tokį dalyką, teip sunkiam laike, šiaudus po lauką nešiot? Savoms karvėms žmogus nutraukė, iki pons Jėzus ne duos rugius iškult, o kokia ten valkata guoli sau iš šiaudų taisyti! Gal tau dar patalus išnešt, arba lovą? Ką?... O tu, mulki, ko stovi ir akis statai? — riktelėjo ant vyro. — Grincioj žmonių pilna, o jis čia stovės ir niekniekiaus!

— Tik nerėkauk, motin, tik nerėkauk! Kam veltui kelt riksmą, — garsiai atsakė Gavronskis. — Tai tik pono Dievo pykdytinimas, o žmonėms juokai. O ką, ar tai aš ne šeimyninkas, kad nežinočiau, kaip kas priguli? — Karvės pirmutinės, kas to nežino, bet ir merginai išpuola šiaudų saujalę suteikt.

Smuklininkė dar norėjo rėkti, bet Gavronskis dar energičiau mostelėjo ranka ir atsi-grįžo į merginą.

— Klausyk, mergel, — tarė. Numetė Baltus nuo tvartų kreigo porą pėdų, ir to daiktą, kur per stogą varvėjo, eik už tvartų ir pėdų, arba du pasimink sau. Norint tas ne kiek tau gelbės, nes jie supuvę, bet visgi bus šilčiau, negu ant plikos žemės.

— Pabūciavo Onutė smuklininkui ir jo pačiai į ranką ir nuėjo už tvartų. Pasirodė vienok, kad numesti nuo stogo pėdukai, buvo, visiškai supuvę, net sunkūs nuo supuvimo, taigi juos visai ne imti neužsimokėjo. Sugrįžo tuomet ant lauko, daryt sau guolį iš drėgnų maišų, kaip ir seniau.

Tuom tarpu tos priešsaulėleidinės miglos ir ukanos sutirštėjo ir pradėjo lynoti. Kelios žvaigždės, kurios po saulės nusileidimui buvo pradėję žibėti, pasislėpė ir dingo pilkame ore. Onutė dengėsi kaip galėdama, o kaip vienas sūnas permirkdavo, tai apsisversdavo ant kito. Vienok toks vartymasis nuo šono ant šono, neleido jai užmigti. Ji atidarė akis ir dairėsi aplinkui. Pirmiausiai žiūrėjo į dangų ir aiškiai matė, kūr jis prasideda, o kur baigiasi; žiūrėjo į smulkę, ir iš jos juodo stogo išvydo spingsančius dviejuose languose geltonus ir neaiškius žiburiukus; žiūrėjo į girią, matė kaip paniurę egles stovėjo, tartum negyvos ir kaip apacioj po jomis juodavo samanos. Pagaliau, jos akys sustojo ant maluno, kurio nejudanti sparnai styrojo ore, tartum pakeltos rankos. Pagalios visa regykla pradėjo nykti, dingti, ir kaskartas didesnė tamsa platinosi aplinkui. Pirmiausiai išnyko girią, paskui malunas, paskui tie žiburėliai smulkę, pagalios ir dangus susiliejo su žeme, ir merginą apėmė neaprybota naktis, kurioje jeigu ir buvo koki vaizdai, tai žmogaus akys negalėjo įžiūrėti.

Valandėlę dar Onutė žiūrėjo į tą tamsumą, paskui susiritė po savo skepetą ir užmerkė akis.

Galėjo jau būti vėdurnaktis, kuomet ji išgirdo kokius tai neaiškius šlamėjimus, tartum mindžiojimą suvystusių bulvių stiebukų. Ji pakėlė galvą ir žiūrėjo. Bet nieko negalima buvo matyti per tas vos-vos rankas nepaimamas miglas. Mergina vėl pradėjo migdytis.

Tačiau jai pasirodė, kad ji jaučia kokią tai karštą kvėpavimą čia, virš savės, ir kad koki tai šalti, šlūsūs pirštai čiupinėja jos plaukus ir kaklą. Praverė ji plačiai akis ir, sulaukdamas kvapą, ištiesė prieš save rankas. Rankos pataikė į pasilenkusį prieš ją žmogų. Jos širdis krutinėje smarkiai suplakė. Vagis, nekas kitas, atėjo pavogti jos kruvinai uždirbtus skatikus — dingtelėjo jai į galvą.

Akiemirskyje jai pašoko ir pasigriebė šalia gulintį matiką, kurį vakar vakare, užimta šiaudais, užmiršo nunešti į smulkę. Lai buna, kas bus, bet gins savo turtą! Sustojė tie mydama pirmyn, su atvira be balso burna, spausdama abi juos rankose matiką. Jos kunas drebo, tartum drugio krečiamas.

Umai išgirdo šale savės švilpanti, prislėgtą šnabzdėjimą: — Ko bėgi, mulkia?... — Kartu pasigirdo čirksitėjimas degtuko ir prie jo šviesos Onutė išvydo poną sekretorių. Jis stovėjo priešais ją išbalęs ir susijudinęs. Ji išvydus, mergina išgąstingai riktelėjo ir, numetus matiką, tartum pašėlus, puolėsi bėgti smulkės link. Ponas sekretorius paskui ją vytyt, bet maluninko šunes ties malunu, pradėjo loti ir pasigirdo Fabicho berno balsas: — Užia, užia, šunes... užia!

Tuomet vėjantis Onutė žmogus sustojo ir, istiesęs į ją kumstį, nakties tamsoje pagru-moje ir kerštingai grieždamas dantimis pratarė: — Aš tavė!... aš tau!...

Maluninko šunų suktas truksmas dar negreit aptuko. Dar apie valandą laiko girdėjosi, kaip jie amėdami bėgiojo po lauką ir kaip greitai, tartum viesula, nubėgo girios link, kur suodę smuklininko britoną, lodami prišoko prie jo; čia vėl pasitase, visi trys garsiai lodami, tartum ką norėdami įkasti, puolėsi ant vieskelio.

Gavronskis, mažai siąnakat miegojęs, labai nusistebėjo pamatęs Onutę. Įsispraudusią galę kiemo po vežimu ir tvirtai miegančią, ne-veizint į vėlybą laiką.

— O tu ką čia veiki? — riktelėjo ant jos. Mergina sudrebėjo ir atsimerkus žiūrėjo, tartum pakvėjęs. Smuklininkas pažadino ją čėbato galu.

— Ko tu ten įlindai, tu tinginė? Diena, kaip jautis, o ji guli, tartum gerų laikų susilaukus! Reikalinga tu čia?...

Mergina susigėdus, tylinti, išlindo iš po vežimo ir išėjo į lauką. Einat, priešais save žiūrėjo truputį buku, truputį nulisusiu žvilgsniu. Atrodė, jog rytinis miegas nutrynė joje pereinot nakties atminimus. Net pataikius ant numesto matiko, pakėlė jį, tartum neat-simindama iš kur jis čia galėjo atsirasti. Tik kuomet netoli savo buvusio guolio išvydo ke-

purę su kasnyku ir žvaigžde, užkaito, nustvėrė skepetą ir maišą, ir išstolo aplenkdamas paliktą užpuoliko kepurę, nuėjo į kitą lauko galą ir skubiai pradėjo kasti.

Tuo tarpu nuo miestelio pasirodė žem-sargis.

Jis ėjo pamazi, ir nuleidęs galvą, atydziai dairėsi pakeliui. Gavronskis jį istolo patėmėjęs, įsoko į grūcią, arako bačkutę ir šaudyklę išnešė į seklyčią, nuėmęs nuo stalo keletą bonkų, paslėpė lovoj po patalais, paskui prieš smulkę atsistojė ir užsigrįžęs nosį šnypstė.

Fedorenko prisiartinio prie jo. — Labą rytą! — Labą rytą! Labą rytą! — Smuklininkas nudavė didelį nusistebėjimą. — O ponas starša iš kur čia šiadien teip anksti atsirado? — Iš kur atsirado? Ot, linksmas jūs žmogus, ponas Gavronski! Iš kur turėjo atsirast? Iš dangaus nukrito... — O kas naujo? — Bėkas ten gali but naujo? Senos bėdos ir gana... Gavronskis pasikasė galvą. — Nuo rupečių ir nedamiegi žmogus... Fedorenko apsidairė. — O kur čia, ponas Gavronski, toji mergina, ką pas jus bulvės kasa? — Ugi lauke; tik ji pas mane netarnauja, bet teip nuo dienų dirba. — O jos pasportas ar pas jus? — Guli skrynių... Kas tai ten per paspor-tas?... — jis pečiai trukteliu. — Na, tai aš jį į kanceliariją paimesiu ir merginą sykū paimesiu... — O dėl Dievo! O tai už ką? — Čort žnalet. Pas mane načalstva yra, ir prikazas yra; ir tarnystė. Tai aš iš tarnystos einu ir pagal paliepiamą. O ką aš turiu daryt? Aš vėlyčiau ramiai gyvent. Tai ką, kad negalima. Šiadien mano žonka serga, o man reikia ir ten eiti, ir ten eiti... Ot kas! Gavronskis galvą krapštė ir liežiuvu pleskėjo. — O dėl Dievo! O dėl Dievo!... Ogi juk, mes dar visų bulvių nenukasėme, o čia lietus ateina... O tegul velniai su tokiu darbu!... Velniai man liepė tokią mergą imti... — Jėjo į stubą. Už valandėlės išėjo vienas žem-sargis su raudona popiera rankose ir stačiai nuėjo pas merginą, ko tai ant žemės bėjeskodamas. Pamatęs purvyne pono sekretoriaus kepurę, apsidairė, pasiėmė ją ir greit pasikišo po apsiaustu. Nuo smulkės pasirodė Gavronskis, vis dar susiraukęs ir krapstantis galvą. Kelioflak žingsniu paėjo ir sustojo, nežinodamas ar eiti, ar ne. — Onutė, pamačius žem-sargį, ne labai nusi-stebėjo. Vien lupos jos truputį pabalo ir rankos pradėjo drebt. Ji dar žemiau prie žemės pasilenkus, rankiojo rankomis bulvės, nes matiko negalėjo išlaikyti. Kuomet ji iš-sitiesus pakėlė veidą, čia pat prie jos stovėjo žem-sargių viršininkas Fedorenko. — Valandėlę ji stovėjo teip apsiniaukus ir susibaigus, tartum nuo vakar labiau pasenusi, klausydama, ką jai žem-sargis šneka; paskui pasinėšė savo daigtus ir nuėjo prie smulkės. Fedorenko ėjo paskui ją; rupino jį merginos nesuserpinimas. Priėjo prie Gavronskio. — Sudie, gaspadoriai... — paniūrsiai prakalbėjo mergina. — Bus dar ten dvi kruvelės neiškastų bulvių, o čia meldžiu matiką ir maišą. Gavronskis krapštė galvą. — Tik jau tavęs ten nelaikys, kad neturi už ką. Sugrįši, tai ir išrinksi. Mergina pasilenkė jam iki kelių. — Sudie! — Sudie! — atsakė smuklininkas kokiū tai minkštu balsu. Pagailo jam dabar tos tykių, geros, darbščios merginos, už kurią jo šuo turėjo geresnį gyvenimą. — Brr... šalt! — sušuko, purtydamasis Fedorenko, — tai mes gal, ponas Gavronski, degtinėlės po burnutę išsimestume? — Kodėl ne: kad teip apie ką, kaip apie tą... Nuėjo visi trys link smulkės. Fedorenko ir Onutė sustojo prieš slenkstį; smuklininkas išnešė butelį ir stikliuką. — Į jusų rankas, ponas starsy... — Už jusų sveikata! Fedorenko išgėrė, pasipurtė, nasispiovė ir stiklėlį atidavė smuklininkui. Gavronskis atsigrįžo į Onutę. — Te ir tau, nabagėlė, susilik... — Dieve jums užmokėk už visą gerą. — O sugrįžk, kaip tik tave paleis... Ji nieko neatsakė ir pirmutinę pradėjo eiti miestelio link. Kelias buvo tiesus, lygus, pil kas. Miglose stovėjo nejudantis malunas, drėg-nas garas išsiplatino po lauką plačiai. O kuomet ėjo tarp tos tuštumos, girdėdama paskui save žem-sargio žingsnius, jai atrodė, kad vėl virš jos šniokščia, užia vanduo.

IV. Groico kalėjimas nedaug kuo skyrėsi nuo kitų mažų miestelių valdiškų įstaigų. Užmuštas lentomis langutis, mažai įleidavo šviesos, tik tiek galėjo jėiti, kad apsiavė purvinas grindis ir apdraskytas sienas; palei vieną sieną stovėjo purvinas suolas, per kitą girdėjosi linksmas kriukimas burmistro meitelo. Stori vortinklių siulai kabėjo ant lubų ir tamsiuose kampeose, po langu rįgsojo šiaudų saujalė, pečiaus visiškai nebuvo. Bereikalingu daigtu buvo gražios, po teisybei neobliuotos, durys, bet sukalto iš naujų, drutų lentų su stanga ir spyna iš lauko. Groico kalėjimas niekuomet nebudavo tust-čias. Kuomet jame kartais stokuodavo gy-ventojų, ten budavo sustatonts senos nuo ko-

purę su kasnyku ir žvaigžde, užkaito, nustvėrė skepetą ir maišą, ir išstolo aplenkdamas paliktą užpuoliko kepurę, nuėjo į kitą lauko galą ir skubiai pradėjo kasti.

Tuo tarpu nuo miestelio pasirodė žem-sargis.

Jis ėjo pamazi, ir nuleidęs galvą, atydziai dairėsi pakeliui. Gavronskis jį istolo patėmėjęs, įsoko į grūcią, arako bačkutę ir šaudyklę išnešė į seklyčią, nuėmęs nuo stalo keletą bonkų, paslėpė lovoj po patalais, paskui prieš smulkę atsistojė ir užsigrįžęs nosį šnypstė.

Fedorenko prisiartinio prie jo. — Labą rytą! — Labą rytą! Labą rytą! — Smuklininkas nudavė didelį nusistebėjimą. — O ponas starša iš kur čia šiadien teip anksti atsirado? — Iš kur atsirado? Ot, linksmas jūs žmogus, ponas Gavronski! Iš kur turėjo atsirast? Iš dangaus nukrito... — O kas naujo? — Bėkas ten gali but naujo? Senos bėdos ir gana... Gavronskis pasikasė galvą. — Nuo rupečių ir nedamiegi žmogus... Fedorenko apsidairė.

— O kur čia, ponas Gavronski, toji mer-gina, ką pas jus bulvės kasa? — Ugi lauke; tik ji pas mane netarnauja, bet teip nuo dienų dirba. — O jos pasportas ar pas jus? — Guli skrynių... Kas tai ten per paspor-tas?... — jis pečiai trukteliu. — Na, tai aš jį į kanceliariją paimesiu ir merginą sykū paimesiu... — O dėl Dievo! O tai už ką? — Čort žnalet. Pas mane načalstva yra, ir prikazas yra; ir tarnystė. Tai aš iš tarnystos einu ir pagal paliepiamą. O ką aš turiu daryt? Aš vėlyčiau ramiai gyvent. Tai ką, kad negalima. Šiadien mano žonka serga, o man reikia ir ten eiti, ir ten eiti... Ot kas! Gavronskis galvą krapštė ir liežiuvu pleskėjo.

— O dėl Dievo! O dėl Dievo!... Ogi juk, mes dar visų bulvių nenukasėme, o čia lietus ateina... O tegul velniai su tokiu darbu!... Velniai man liepė tokią mergą imti... — Jėjo į stubą. Už valandėlės išėjo vienas žem-sargis su raudona popiera rankose ir stačiai nuėjo pas merginą, ko tai ant žemės bėjeskodamas. Pamatęs purvyne pono sekretoriaus kepurę, apsidairė, pasiėmė ją ir greit pasikišo po apsiaustu. Nuo smulkės pasirodė Gavronskis, vis dar susiraukęs ir krapstantis galvą. Kelioflak žingsniu paėjo ir sustojo, nežinodamas ar eiti, ar ne.

Onutė, pamačius žem-sargį, ne labai nusi-stebėjo. Vien lupos jos truputį pabalo ir rankos pradėjo drebt. Ji dar žemiau prie žemės pasilenkus, rankiojo rankomis bulvės, nes matiko negalėjo išlaikyti. Kuomet ji iš-sitiesus pakėlė veidą, čia pat prie jos stovėjo žem-sargių viršininkas Fedorenko.

Valandėlę ji stovėjo teip apsiniaukus ir susibaigus, tartum nuo vakar labiau pasenusi, klausydama, ką jai žem-sargis šneka; paskui pasinėšė savo daigtus ir nuėjo prie smulkės. Fedorenko ėjo paskui ją; rupino jį merginos nesuserpinimas. Priėjo prie Gavronskio.

— Sudie, gaspadoriai... — paniūrsiai prakalbėjo mergina. — Bus dar ten dvi kruvelės neiškastų bulvių, o čia meldžiu matiką ir maišą.

Gavronskis krapštė galvą. — Tik jau tavęs ten nelaikys, kad neturi už ką. Sugrįši, tai ir išrinksi. Mergina pasilenkė jam iki kelių. — Sudie! — Sudie! — atsakė smuklininkas kokiū tai minkštu balsu. Pagailo jam dabar tos tykių, geros, darbščios merginos, už kurią jo šuo turėjo geresnį gyvenimą. — Brr... šalt! — sušuko, purtydamasis Fedorenko, — tai mes gal, ponas Gavronski, degtinėlės po burnutę išsimestume? — Kodėl ne: kad teip apie ką, kaip apie tą... Nuėjo visi trys link smulkės. Fedorenko ir Onutė sustojo prieš slenkstį; smuklininkas išnešė butelį ir stikliuką. — Į jusų rankas, ponas starsy... — Už jusų sveikata! Fedorenko išgėrė, pasipurtė, nasispiovė ir stiklėlį atidavė smuklininkui. Gavronskis atsigrįžo į Onutę. — Te ir tau, nabagėlė, susilik... — Dieve jums užmokėk už visą gerą. — O sugrįžk, kaip tik tave paleis... Ji nieko neatsakė ir pirmutinę pradėjo eiti miestelio link. Kelias buvo tiesus, lygus, pil kas. Miglose stovėjo nejudantis malunas, drėg-nas garas išsiplatino po lauką plačiai. O kuomet ėjo tarp tos tuštumos, girdėdama paskui save žem-sargio žingsnius, jai atrodė, kad vėl virš jos šniokščia, užia vanduo.

IV. Groico kalėjimas nedaug kuo skyrėsi nuo kitų mažų miestelių valdiškų įstaigų. Užmuštas lentomis langutis, mažai įleidavo šviesos, tik tiek galėjo jėiti, kad apsiavė purvinas grindis ir apdraskytas sienas; palei vieną sieną stovėjo purvinas suolas, per kitą girdėjosi linksmas kriukimas burmistro meitelo. Stori vortinklių siulai kabėjo ant lubų ir tamsiuose kampeose, po langu rįgsojo šiaudų saujalė, pečiaus visiškai nebuvo. Bereikalingu daigtu buvo gražios, po teisybei neobliuotos, durys, bet sukalto iš naujų, drutų lentų su stanga ir spyna iš lauko. Groico kalėjimas niekuomet nebudavo tust-čias. Kuomet jame kartais stokuodavo gy-ventojų, ten budavo sustatonts senos nuo ko-

purę su kasnyku ir žvaigžde, užkaito, nustvėrė skepetą ir maišą, ir išstolo aplenkdamas paliktą užpuoliko kepurę, nuėjo į kitą lauko galą ir skubiai pradėjo kasti.

Tuo tarpu nuo miestelio pasirodė žem-sargis.

Jis ėjo pamazi, ir nuleidęs galvą, atydziai dairėsi pakeliui. Gavronskis jį istolo patėmėjęs, įsoko į grūcią, arako bačkutę ir šaudyklę išnešė į seklyčią, nuėmęs nuo stalo keletą bonkų, paslėpė lovoj po patalais, paskui prieš smulkę atsistojė ir užsigrįžęs nosį šnypstė.

Fedorenko prisiartinio prie jo. — Labą rytą! — Labą rytą! Labą rytą! — Smuklininkas nudavė didelį nusistebėjimą. — O ponas starša iš kur čia šiadien teip anksti atsirado? — Iš kur atsirado? Ot, linksmas jūs žmogus, ponas Gavronski! Iš kur turėjo atsirast? Iš dangaus nukrito... — O kas naujo? — Bėkas ten gali but naujo? Senos bėdos ir gana... Gavronskis pasikasė galvą. — Nuo rupečių ir nedamiegi žmogus... Fedorenko apsidairė.

— O kur čia, ponas Gavronski, toji mer-gina, ką pas jus bulvės kasa? — Ugi lauke; tik ji pas mane netarnauja, bet teip nuo dienų dirba. — O jos pasportas ar pas jus? — Guli skrynių... Kas tai ten per paspor-tas?... — jis pečiai trukteliu. — Na, tai aš jį į kanceliariją paimesiu ir merginą sykū paimesiu... — O dėl Dievo! O tai už ką? — Čort žnalet. Pas mane načalstva yra, ir prikazas yra; ir tarnystė. Tai aš iš tarnystos einu ir pagal paliepiamą. O ką aš turiu daryt? Aš vėlyčiau ramiai gyvent. Tai ką, kad negalima. Šiadien mano žonka serga, o man reikia ir ten eiti, ir ten eiti... Ot kas! Gavronskis galvą krapštė ir liežiuvu pleskėjo.

— O dėl Dievo! O dėl Dievo!... Ogi juk, mes dar visų bulvių nenukasėme, o čia lietus ateina... O tegul velniai su tokiu darbu!... Velniai man liepė tokią mergą imti... — Jėjo į stubą. Už valandėlės išėjo vienas žem-sargis su raudona popiera rankose ir stačiai nuėjo pas merginą, ko tai ant žemės bėjeskodamas. Pamatęs purvyne pono sekretoriaus kepurę, apsidairė, pasiėmė ją ir greit pasikišo po apsiaustu. Nuo smulkės pasirodė Gavronskis, vis dar susiraukęs ir krapstantis galvą. Kelioflak žingsniu paėjo ir sustojo, nežinodamas ar eiti, ar ne.

Onutė, pamačius žem-sargį, ne labai nusi-stebėjo. Vien lupos jos truputį pabalo ir rankos pradėjo drebt. Ji dar žemiau prie žemės pasilenkus, rankiojo rankomis bulvės, nes matiko negalėjo išlaikyti. Kuomet ji iš-sitiesus pakėlė veidą, čia pat prie jos stovėjo žem-sargių viršininkas Fedorenko.

Valandėlę ji stovėjo teip apsiniaukus ir susibaigus, tartum nuo vakar labiau pasenusi, klausydama, ką jai žem-sargis šneka; paskui pasinėšė savo daigtus ir nuėjo prie smulkės. Fedorenko ėjo paskui ją; rupino jį merginos nesuserpinimas. Priėjo prie Gavronskio.

— Sudie, gaspadoriai... — paniūrsiai prakalbėjo mergina. — Bus dar ten dvi kruvelės neiškastų bulvių, o čia meldžiu matiką ir maišą.

Gavronskis krapštė galvą. — Tik jau tavęs ten nelaikys, kad neturi už ką. Sugrįši, tai ir išrinksi. Mergina pasilenkė jam iki kelių. — Sudie! — Sudie! — atsakė smuklininkas kokiū tai minkštu balsu. Pagailo jam dabar tos tykių, geros, darbščios merginos, už kurią jo šuo turėjo geresnį gyvenimą. — Brr... šalt! — sušuko, purtydamasis Fedorenko, — tai mes gal, ponas Gavronski, degtinėlės po burnutę išsimestume? — Kodėl ne: kad teip apie ką, kaip apie tą... Nuėjo visi trys link smulkės. Fedorenko ir Onutė sustojo prieš slenkstį; smuklininkas išnešė butelį ir stikliuką. — Į jusų rankas, ponas starsy... — Už jusų sveikata! Fedorenko išgėrė, pasipurtė, nasispiovė ir stiklėlį atidavė smuklininkui. Gavronskis atsigrįžo į Onutę. — Te ir tau, nabagėlė, susilik... — Dieve jums užmokėk už visą gerą. — O sugrįžk, kaip tik tave paleis... Ji nieko neatsakė ir pirmutinę pradėjo eiti miestelio link. Kelias buvo tiesus, lygus, pil kas. Miglose stovėjo nejudantis malunas, drėg-nas garas išsiplatino po lauką plačiai. O kuomet ėjo tarp tos tuštumos, girdėdama paskui save žem-sargio žingsnius, jai atrodė, kad vėl virš jos šniokščia, užia vanduo.

IV. Groico kalėjimas nedaug kuo skyrėsi nuo kitų mažų miestelių valdiškų įstaigų. Užmuštas lentomis langutis, mažai įleidavo šviesos, tik tiek galėjo jėiti, kad apsiavė purvinas grindis ir apdraskytas sienas; palei vieną sieną stovėjo purvinas suolas, per kitą girdėjosi linksmas kriukimas burmistro meitelo. Stori vortinklių siulai kabėjo ant lubų ir tamsiuose kampeose, po langu rįgsojo šiaudų saujalė, pečiaus visiškai nebuvo. Bereikalingu daigtu buvo gražios, po teisybei neobliuotos, durys, bet sukalto iš naujų, drutų lentų su stanga ir spyna iš lauko. Groico kalėjimas niekuomet nebudavo tust-čias. Kuomet jame kartais stokuodavo gy-ventojų, ten budavo sustatonts senos nuo ko-

purę su kasnyku ir žvaigžde, užkaito, nustvėrė skepetą ir maišą, ir išstolo aplenkdamas paliktą užpuoliko kepurę, nuėjo į kitą lauko galą ir skubiai pradėjo kasti.

Tuo tarpu nuo miestelio pasirodė žem-sargis.

Jis ėjo pamazi, ir nuleidęs galvą, atydziai dairėsi pakeliui. Gavronskis jį istolo patėmėjęs, įsoko į grūcią, arako bačkutę ir šaudyklę išnešė į seklyčią, nuėmęs nuo stalo keletą bonkų, paslėpė lovoj po patalais, paskui prieš smulkę atsistojė ir užsigrįžęs nosį šnypstė.

Fedorenko prisiartinio prie jo. — Labą rytą! — Labą rytą! Labą rytą! — Smuklininkas nudavė didelį nusistebėjimą. — O ponas starša iš kur čia šiadien teip anksti atsirado? — Iš kur atsirado? Ot, linksmas jūs žmogus, ponas Gavronski! Iš kur turėjo atsirast? Iš dangaus nukrito... — O kas naujo? — Bėkas ten gali but naujo? Senos bėdos ir gana... Gavronskis pasikasė galvą. — Nuo rupečių ir nedamiegi žmogus... Fedorenko apsidairė.

— O kur čia, ponas Gavronski, toji mer-gina, ką pas jus bulvės kasa? — Ugi lauke; tik ji pas mane netarnauja, bet teip nuo dienų dirba. — O jos pasportas ar pas jus? — Guli skrynių... Kas tai ten per paspor-tas?... — jis pečiai trukteliu. — Na, tai aš jį į kanceliariją paimesiu ir merginą sykū paimesiu... — O dėl Dievo! O tai už ką? — Čort žnalet. Pas mane načalstva yra, ir prikazas yra; ir tarnystė. Tai aš iš tarnystos einu ir pagal paliepiamą. O ką aš turiu daryt? Aš vėlyčiau ramiai gyvent. Tai ką, kad negalima. Šiadien mano žonka serga, o man reikia ir ten eiti, ir ten eiti... Ot kas! Gavronskis galvą krapštė ir liežiuvu pleskėjo.

— O dėl Dievo! O dėl Dievo!... Ogi juk, mes dar visų bulvių nenukasėme, o čia lietus ateina... O tegul velniai su tokiu darbu!... Velniai man liepė tokią mergą imti... — Jėjo į stubą. Už valandėlės išėjo vienas žem-sargis su raudona popiera rankose ir stačiai nuėjo pas merginą, ko tai ant žemės bėjeskodamas. Pamatęs purvyne pono sekretoriaus kepurę, apsidairė, pasiėmė ją ir greit pasikišo po apsiaustu. Nuo smulkės pasirodė Gavronskis, vis dar susiraukęs ir krapstantis galvą. Kelio

98) Įmokant \$1000, nupirksite 8
nbarių murinį namą. Kaina \$2500.

99) Įmokant \$1000, nupirksite 2
ų medinį namą. Kaina \$2500.

q medini nama. Kalna \$2500

A. Olszewski
252 S. Halsted St.

